7454

331 C 70 E40

Biblioteka Jagiellońska

Występy moje na Obczyźnie

Kolin 1890.

✡ 14/10. Trubadur Hr: Luna.
✡ 23/10. Faust – Walentyn.
24/10. Rosa Szandor Hr: Batyney.

Kralovy Hradec.

27/10. Trubadur Hr: Luna.
2/11. Baron Cygański - Otokar.
5/11. Faust – Walentyn.
9/11. Rosa Szandor Hr Batyney.
10/11. Rosa Szandor Hr: Batyney.
✡ 14/11. Trawiata – Germont.
17/11. Hubička – Tomeš.
18/11. Baron Cygański - Otokar.
25/11. Prodaná nevěsta - Krušina.

Pilsen 1891.

9/1. Trubadur - Hr. Luna
11/1. Baron Cygański - Ototokar.
12/1. Baron Cygański - Otokar.

A. Radkiewicz Wien
VIII Floriani gasse 32.
W. R.
VIII Lerchenfeldergasse № 19
2 Stock. Th. 8. Wien

Sonatinen-Album.
von
Hermann Kipper
1. 2. 3. jede zu 1. Mrk.
P. J. Tonger, Köln.

Jan Zdovšek
v Preširnove ulice 52
Ljubljana

Eman: Wetrovský
Josefov 41 u Pana Podušková
v Brně

Stanisław Martyko
Świętokryska Nr. 13
we Lwowie

Pilsen 1891.

14/1. Hubička – Tomeš.
✡ 23/1. Dalibor – Hr. Władysław.
24/1. Traviata – Germont.
26/1. Trubadur – Hr. Luna.
5/2. Faust – Walentyn.
8/2. Baron Cygański – Otokar.
9/2. Faust – Walentyn.
11/2. Traviata – Germont.
18/2. Dalibor Hr Władysław (Benefis) 100 zl.
24/2. Faust – Walentyn.
3/3. Prodana nevěsta – Krušina.
6/3. Rosa Szandor – Hr. Batyney.
7/3. Rosa Szandor – Hr. Batyney.
12/3. Farinelli – Walerovo.
✡ 14/3. Carmen – Escamillo.
15/3. Carmen – Escamillo.
17/3. Dzwony z Corneville – Hr Henryk.
18/3. Hubička – Tomeš.
19/3. Carmen – Escamillo.

Koniec Sezony w Pilsnie.

W Jedynakiewicz

Slečna Teresa Jirásková
v Brandýse n. L.
Čechy

Otík
Topinka
Brandýs n. L.

A. Kučera (Redaktor)
na Hradku čís 1673 - II
v Praze (ve Škole)

Tabor 1891.

22/3. Baron Cygański – Otokar.
24/3. Traviata – Germont.
29/3 Prodana nevěsta – Krusina
2/4. Faust – Walentyn.
5/4. Rosa Szandor – Hr. Bathyney.
7/4. Baron Cygański – Otokar.
11/4. Hubička – Tomeš.

Slane 1891.

25/4. Rosa Szandor – Hr. Bathyney.

Praga-Winogrady 1891.

26/4. Rosa Szandor – Hr Bathyney.
3/5. Concert. } Śpiewaleni.
4/5. Concert. }
12/5. Rosa Szandor – Hr Bathyney.
26/5. Farynelli – Waleroso.
27/5. Farynelli – Waleroso.
28/5. Concert. " "
14/6. Nisida – Spartakes.
14/6. " " " "
18/6. " " " "

„Hymne"

„Jeszcze Polska."

„napisał słowa i Muzykę

Józef Wybicki we Włoszech

w Reggio w roku

1797.

Praga Winogrady 1891.

28/6. Dzwony z Corneville" Hr: Henryk.
29/6. Nisida - Spartakus.
7/7. Dwony z Corneville Hr: Henryk.
16/7. Carmen - Escamillo.
29/7. Concert.
10/9. Farinelli - "Waleroso".
25/9. Farinelli - Waleroso.
27/9. Dzwony z Corneville Hr: Henryk.

Pilsen 1891.

3/10. Trubadur - Hr: Luna.
6/10. Farinelli - Waleroso.
8/10 Carmen - Escamillo.
10/10. Carmen - Escamillo.
13/10 Trawiata - Germond.
14/10 Dzwony z Corneville - Hr: Henryk.
24/10 Bal Maskowy - Renato.
27/10 Bal Maskowy - Renato.
31/10 Bal Maskowy - Renato.
7/11. Carmen - Escamillo.
13/11. Rosa Szandor - Hr: Bathyney.
14/11. Bal Maskowy - Renato.

1899
Od 1/10 wydało się 170 zł. do 31/10

Pilsen 1891.

15/11. Baron Cygański - Otokar.
16/11. Baron Cygajiski - Otokar.
25/11. Wesele w Oborie - Delegat
26/11. Wesele w Oborie - Delegat.
28/11. Martha - Notaryusz.
29/11. Wesele w Oborie - Delegat.
✡ 1/12. Faust - Mefistos. (Benefis) 125 zl.
3/12. Marta Notaryusz.
5/12. Trubadur - Hr. Luna.
6/12. Nisida - Spartakus.
7/12. Nisida " ".
8/12. Baron Cygański - Otokar.
11/12. Wesele w Oborie - Delegat.
12/12. Faust - Mefistos.
✡ 14/12. Lohengrin - Telramund.
16/12. Lohengrin - Telramund.
24/12. Martha - Notaryusz.

1892.

18/1. Baron Cygański Otokar.
✡ 28/1. Czarostrzelec - Gaspar.
31/1. Czarostrzelec - Gaspar.

Pilsen 1892.

5/2. Faust - Mefistos
10/2. Prodana nevěsta - Krušina.
11/2. Lohengrin - Telramund.
14/2. Paribana - Mir Dzihan.
15/2. " " - " " "
16/2. Carmen - Escamillo.
18/2. Dalibor - Kr. Wladyslaw.
22/2. Paribana - Mir Dzihan.
25/2. Freuschütz - Gaspar.
9/3. Farinelli - Waleroso.
11/3. Cavalerya rusticana - Alfio.
13/3. Cavallrya rusticana - Alfio.
14/3. Baron Cygański - Otokar.
18/3. Bal Maskowy - Renato.

Konec sezony v Pilsně.

Písek 1892.

19/3. Farinelli - Waleroso.
29/3. Baron Cygański - Otokar.
22/3. Bal Maskowy - Rene.
23/3 Rosa Szandor - Hr Bathyney.

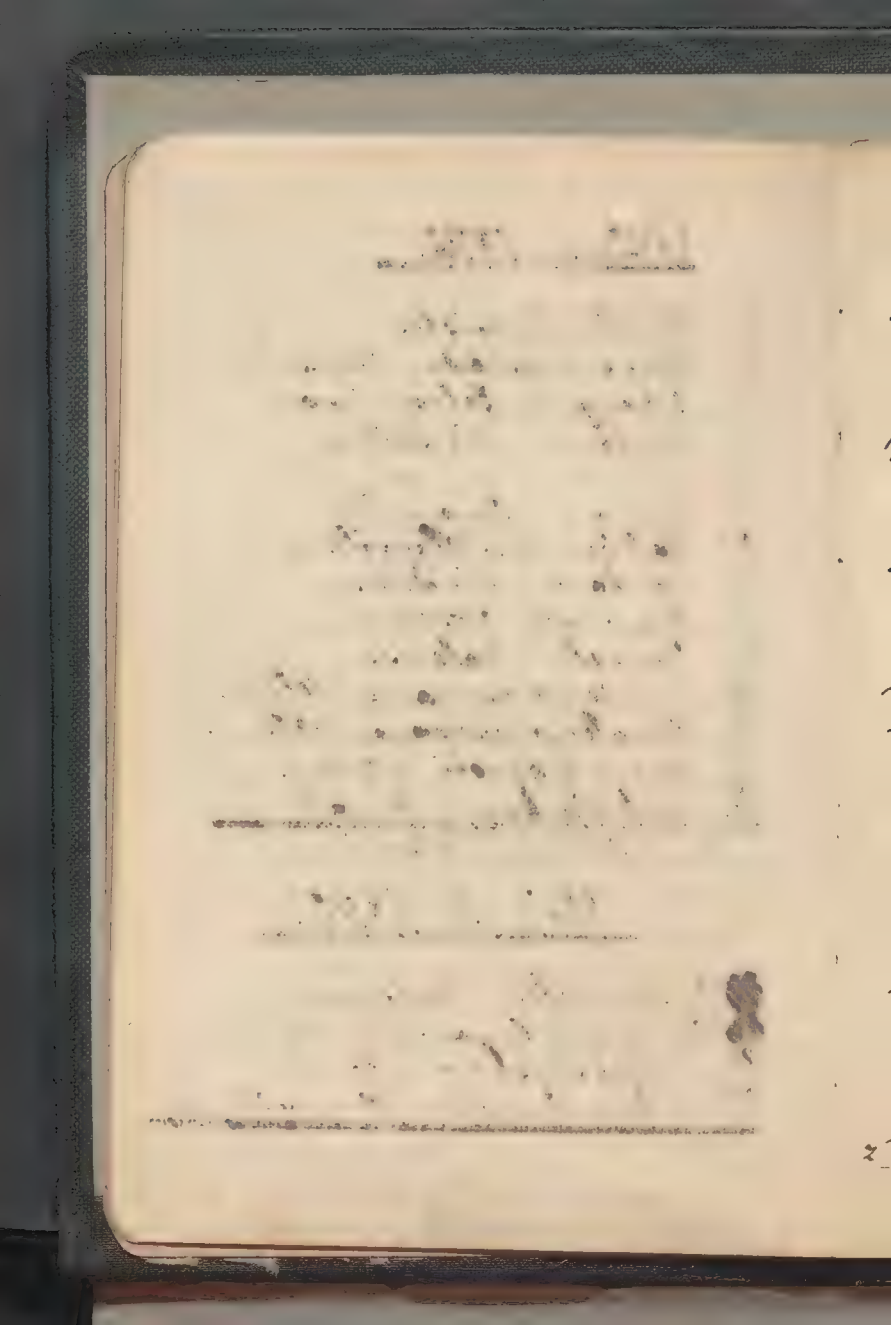

Přibram 1892.

2/4. Farineli – Waleroso.
3/4. Baron Cygański – Otokar.
5/4. Faust – Mefistos.
7/4. Rosa Szandor – Hr Bathyney.
10/4. Dalibor – Kr: Władysław.
12/4. Concert – Polones od Moniuszki
13/4. Bal. Maskowy – Renato.

Nümburg 1892.

21/4. Carmen – Escamillo.
25/4. Maskowy Bal – Renato.

Praga Winhrady 1892.

12/5. Farinelli – Waleroso.
16/5. Wesele w Aboxie – Delegat.
17/5.
27/5. "Bal Maskowy" – "Renato".
10/6. Dzwony z Corneville – Hr: Henryk.
20/6. Carmen – Escamillo.
11/7. Concert w Libschicach.
24/7. odszedłem od Dyrektora Pištěka.

16 66

Lublana 1892.

V Vodnjaku – Turčyk.
Mornary na Hrou – Piffard.

"Cannebas – Augustyn "
V Vodnjaku – Turčyk.
Concert glasbene Matičy 50 fl.
Tcharske Plemiči – Pengar.

"Morňary "na krou" Piffard"
Cawaleria Rósticana – Alfio
Cawaleria Rósticana – Alfio.
Concert Glasbene Matice
Stabat Mater od Dworaka 50 zl

"Cawaleria Rusticana – Alfio.

Konec Sesony w Lublanie.

2/4 92.

Wyedyczkowski

Praga 1893. Winohrady.

16/9. Trubadur – Hr: Lůna
17/9. Farinelli – Waleroso.
19/9. Trubadur – Hr Lůna.
21/9. Farinelli – Waleroso.
24/9. Dvouhý z Cornevillu Hr: Henryk.
25/9 Hubička – Tomeš.

Berno 1893.

30/9. Hubička – Tomeš.
3/10. Prodaná nevěsta – Hrušina.
5/10. Trubadur – Hr: Lůna.
11/10. Faust – Walentyn.
13/10. Hubička – Tomeš.
15/10. Prodaná nevěsta – Hrušina.
17/10. Faust – Walentyn.
19/10. Prodaná nevěsta – Hrušina.
21/10. Cavalleria rusticana – Alfio.
22/10. Prodaná nevěsta – Hrušina.
24/10. Cavalleria rusticana – Alfio.
30/10. Cavaleria rusticana – Alfio.
3/11. Hubička – Tomeš.
4/11. Prodaná nevěsta – Hrušina.

Berno 1893.

7/11. Traviata - Germond.
9/11. Prodana nevěsta - Hrušina.
12/11. Hubička - Tomeš.
14/11. Travíata - Germond.
18/11. Marta - Notaryusz.
19/11. Dzwony z Corneville Mrgr: Henryk.
20/11. Dzwony z Corneville " " " "
22/11. Martha - Notaryusz.
27/11. Trubadur - Hrabě Luna.
1/12. Dalibor - Kr. Wladyslaw.
2/12. Concert w Besedne
4/12. Dalibor - Kr. Wladyslaw.
9/12. Dalibor: Kr. Wladyslaw.
12/12. Prodana nevěsta Hrusina.
16/12. Carmen - Escamillo
18/12. Carmen - Escamillo.
25/12. Carmen - Escamillo.
26/12. Methusalem - Gaspard
28/12. Methusalem - Gaspard.
30/12. Tarinelli - Kr: Alfons.

Berno 1894.

1/1. Prodaná nevěsta - Krušina.
2/1. Methusalem - Gaspard.
3/1. Dalibor - Kr. Vladyslav.
9/1. Carmen - Escamillo.
11/1. Maskarní Ples - Renato (Benefis) 150 f.
17/1. Martha - Notaryusz.
19/1. Bal Maskowy - Renato.
22/1. Bal Maskowy - Renato.
24/1. Prodaná nevěsta - Krušina.
10/1. Počátek Romanu - Mudroch.
12/1. Počátek Romanu - Mudroch.
14/1. Počátek Romanu - Mudroch.
16/1. Faust - Walentyn.
18/1. Hubička - Tonneš.
21/1. Cavalleria rusticana - Alfio.
22/1. Baron Cygański - Hr. Homonay.
25/1. Baron Cygański - Hr. Homonay.
1/2. Počátek Romanu - Mudroch.
2/3. Hubička - Tonneš.
4/3. Prodaná nevěsta - Krušina.
6/3. Cavalleria rusticana - Alfio.
8/3. Baron Cygański - Hr. Homonay.
10/3. Kouzelná Flétna - Tamaí.

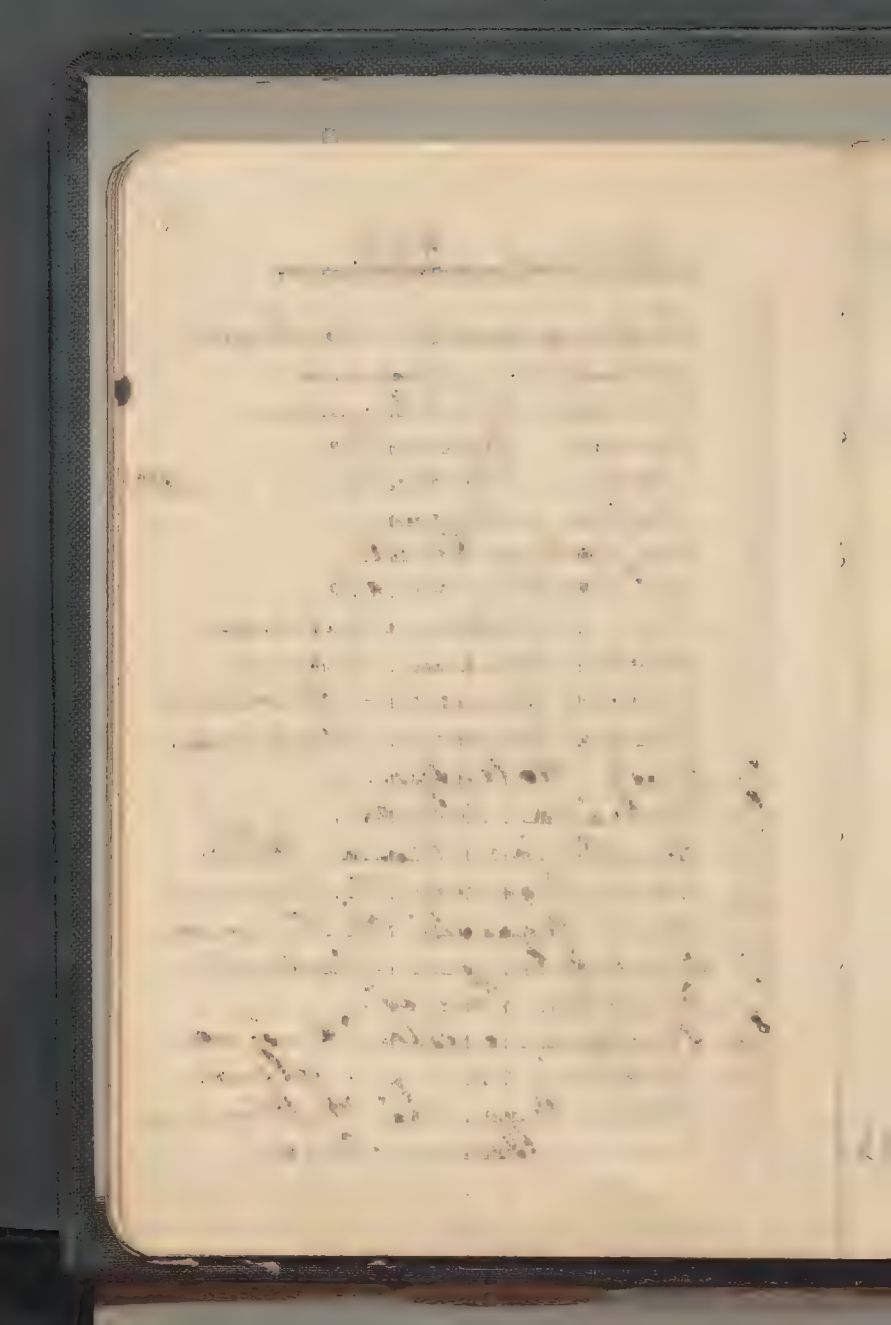

Berno 1894.

11/3. Baron Cygański – Hr. Honoucy.
13/3. Kouzelná flétna – Kyl. Imei.
14/3. Baron Cygański – Hr. Honoucy.
15/3. Prodaná nevěsta – Krušina.

Chrudim 1894.

17/3. Prodaná nevěsta – Krušina.
18/3. Cygánský Baron Hr. Honoucy.
20/3. Hubička – Tomeš.
21/3. Methusalem – Gaspard.
25/3. Prodaná nevěsta – Krušina.
28/3. Kouzelná flétna – Imei
30/3.
2/4. Maskarní Ples – Renato.
5/4. Dalibor – Hr. Vladyslaw.
9/4. Carmen – Escamillo.
13/4 Faust – Walentyn.
17/4. Trubadur – Hr Luna.
18/4. Bujná krev – Srbeska.
19/4. Traviata – Germond.
20/4. Donna Juanita – Gil Pol.
12/4. Faust – Walentyn.

Praga 1894. Winohrady.

22/4. Bujna krev - Srebesta.
23/4. " " "
25/4. " " "
26/4. Dzwony z Corneville - Henryk.
3/5. Donna Juanita - Gil Pol.
4/5. Bujna krew - Srebesta.
7/5. Žebrawy Student - Oficer.
8/5. Žebrawy Student. Oficer.
10/5. Donna Juanita - Gil Pol.
11/5. Maškarní Plos - Renato.
15/5. Hubička - Tomeš.
16/5. Boccacio - Niccolajony.
17/5. Boccacio - Niccolajony.
18/5. Bujna krew - Srebesta.
19/5. Žebrawy Student - Oficer.
20/5. Carmen - Escamillo.
24/5. Koncert - Duet z Hubičky.
28/5. Fernanda - Farinelli.
30/5. Boccacio - Niccolajony.
7/6. Marta - Notaryusz.
9/6. Žebrawy Student Oficer.
10/6. Martha - Notaryusz
12/6. Trubadur - Lúna. (Benefic 150 fl.

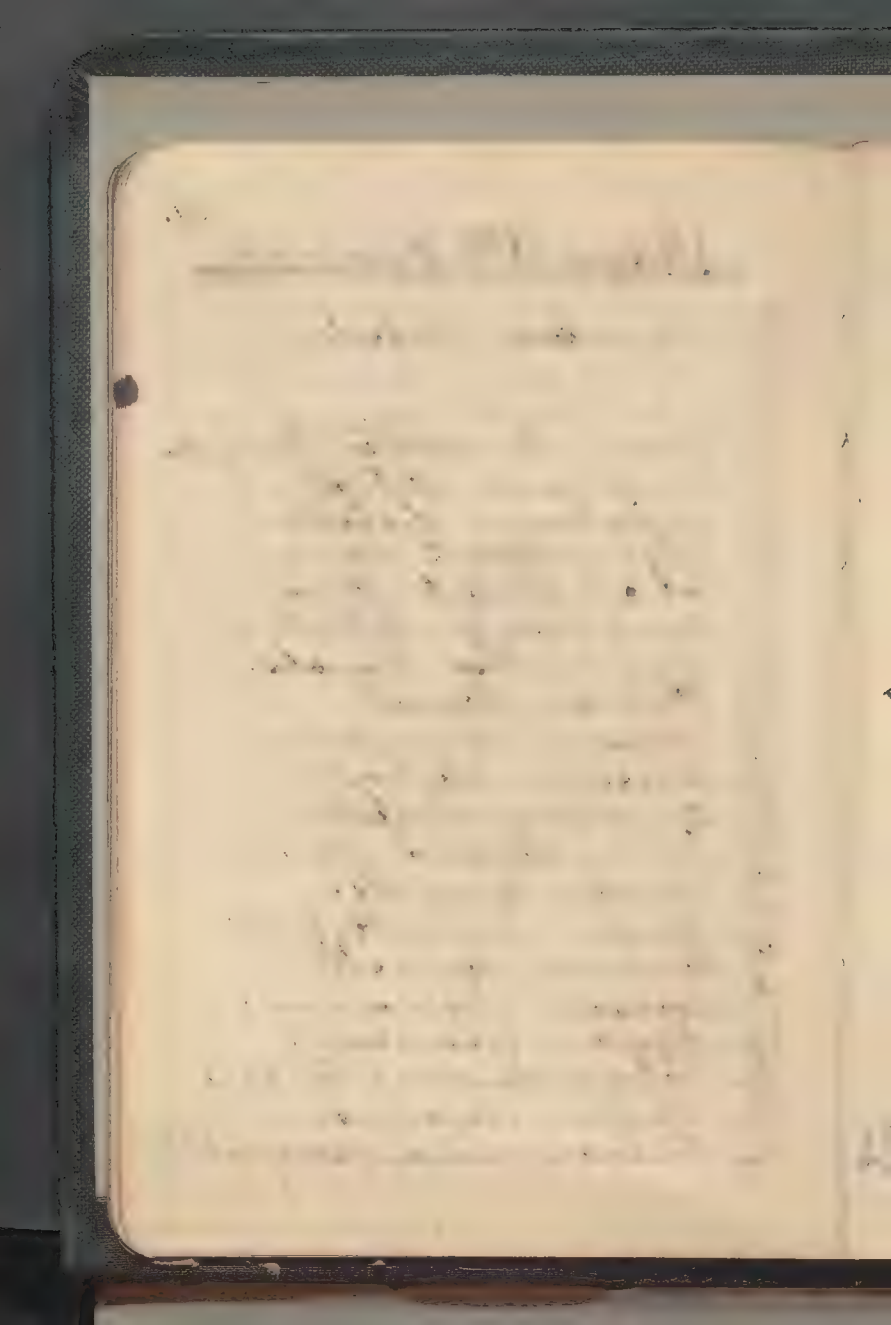

Praga 1894. Winohrady.

17/6. Martha – Notaryusz.
6/7. Hubička – Jelinek.
15/7. Hůda Holka – Gigerlka
16/7. " " " " "
17/7. " " " " "
18/7. " " " " "
19/7. " " " " "
20/7. " " " " "
21/7. " " " " "
22/7. " " " " "
23/7. " " " " "
24/7. " " " " "
25/7. " " " " "
26/7. " " " " "
27/7. " " " " "
28/7. " " " " "
29/7. Baudyci – Kapitan.
30/7. Baudyci – Kapitan.
31/7. Hudá holka – Gigerle.
2/8. " " " "
3/8. " " " "
5/8. Baudyci – Kapitan.
11/8. Hůda holka – Gigerle.
12/8. " " " " " " .

Praga 1894. Vinhrady.

16/8. Faust - Walentyn.
17/8. Hubička - Dmeš.
18/8. Chuda holka - Gigerle.
19/8. "Faust" - Walentyn "
21/8. Chuda holka - Gigerle.
24/8. " " "
26/8. " " "
27/8. " " "
30/8. " " "
1/9. " " "
2/9. " " "
5/9. " " "
6/9. " " "
8/9. " " "
9/9. " " "
13/9. Faust - Walentyn
15/9. Chuda holka Gigerle
16/9. Chuda holka Gigerle
19/9. " " "
23/9. " " "
24/9. " " "
26/9. Troubadur - Hr: Luna.
28/9. Chuda holka Gigerle
29/9. " " " "

Morawska Ostrawa 1894.

1/10. f. Praga / Chuda holka - Gigerle.
4/10. Prodana nevěsta - Hrdšina.
6/10. Trubadur - Hr. Luna.
7/10. Prodana nevesta - Krušina.
" Chuda holka - Gigerle.
8/10. Faust - Walentyn.
10/10. Chuda holka - Gigerle.
12/10. Hubička - Tomeš
14/10. Chuda holka - Gigerle.
" Žebravy Student Oficer.
16/10. Prodana nevěsta Krušina.
18/10. Žebravy student - Oficer.
20/10. Dalibor - Kr. Wladyslaw
21/10. Boccacio - Nieznajomy.

Berno 1894.

30/10. Prodana nevěsta - Krušina.
1/11. Žebravy student - Oficer.
3/11. Hubička - Tomeš.
4/11. Prodana nevěsta - Krušina.
8/11. Prodana nevěsta - Krušina.
11/11. Boccacio - Nieznajomy.
12/11. " " " "

Berno 1894.

12/11. Faust - Walentyn
13/11. Bujna krew - Šebesta
14/11. Stradela - Bassi.
16/11. Žebravý student - Oficer.
17/11. Boccaccio - Nieznajomy.
18/11. Bujna krew - Šebesta.
" " Hlubička - Tomeš.
22/11. Stradella - Bassi.
24/11. Hlubička - Tomeš.
25/11. Žebravý student Oficer.
29/11. Dalibor - Kr. Władysław.
2/12. Prodaná nevěsta Krušina.
4/12. Dalibor - Kr. Władysław.
11/12. Bujna krew - Šebesta.
12/12. Dalibor - Kr. Władysław.
✡ 15/12. Šelma sedlak - Kmíže
16/12. Chuda holka - Gigerle
20/12. Troubadour - Hr. Luna.
22/12. Prodaná nevěsta - Krušina.
23/12. Šelma sedlak - Kmíže.
26/12. Chuda holka - Gigerle.
27/12. Troubadour - Hr. Luna.
29/12. Chuda holka - Gigerle
30/12. " " " "

Berno 1895.

7/1. Boccacio - Nieznajomy.
2/1. Selma sedlak - Knize.
3/1. Chuda holka - Gigerle.
4/1. Hubička - Tomeš.
6/1. Selma sedlak - Knize.
8/1. Bujna krew - Sebesta.
9/1. Faust - Walentyn.
12/1. Dalibor - Kr. Wladyslaw.
13/1. Chuda holka - Gigerle.
19/1. Carmen - Escamillo.
20/1. Carmen - Escamillo.
24/1. Carostrelec - Knize Oldokar.
26/1. Carmen - Escamillo.
27/1. Carostrelec - Knize Oldokar.
29/1. Carostrelec - Knize Oldokar.
30/1. Poodana nevesta - Krusina.
2/2. Dalibor - Kr. Wladyslaw.
3/2. Chuda holka - Gigerle.
" " Cygansky Baron - Hanusek
4/2. Chuda holka - Gigerle
8/2. Baron cigansky - Hanusek.
19/2. Baron cigansky - Hanusek
12/2. Carostrelec K. Oldokar

Berno 1895.

13/2. Hubička – Tomeš.
19/2. Baron cygánský Homonai.
20/2. Prodaná nevěsta Hrnčína.
24/2. Chuda holka – Jägerle.
27/2. Dalibor – Kr. Wladyslaw.
28/2. Carmen – Escamillo.
1/3. Tvrde Police – Vavra.
2/3. Prodaná nevěsta – Hrnčína.
3/3. Šelma Sedlak – Kuře.
10/3. Hůbička – Tomeš.
12/3. Tvrde Police – Vavra.
15/3 Dalibor – Kr. Wladyslaw.
19/3 Tvrde Police – Vabra.
23/3. Lohengrin – Telramund
25/3. Lohengrin – Telramund.
27/3. Prodaná nevěsta – Hrnčína.
31/3. Cygánský Baron – Homonai
1/4. Lohengrin – Telramund.
4/4. Lohengrin – Telramund
5/4 Tkalcbe slech. Oldřich – 105 fl.
9/4. Carmen – Escamillo.
10/4. Trubadur – Hr. Luna
15/4. Prodaná nevěsta. Hrnčína.

Berno 1895.

19/4. Tcharske slehtitsy - Hr. Oldrych
24/4. Tajemství - Kalina.
20/4. Hubičko - Tomeš.
27/4 Tajemství - Kalina.
28/4 Tajemství - Kalina.
30/4. Tajemství - Kalina.

Praha 1895 Vinohrady.

3/5. Bujná krev - Šebesta.
5/5. Chuda holka - Gigerle
6/5. " " " " " "
10/5. " " " " " "
12/5. " " " " " "
19/5. "Boccacio" - "Nierozjímný"
2/6 Boccacio - Nierozjímný.
4/6. Boccacio - Nierozjímný.
13/6. Concert - Aryak Fabiola
28/6. Žebravý Student Oficer.
1/7. Žebravý Student Oficer.
14/7 Chuda holka - Gigerle.
18/7
19/7 "Ernani" - "Don Carlos."

Praga 1895. Vinohrady.

29/7. Martha - Notarz.
31/7 Ernani Don Carlos.
2/8. Faust - Walentyn. 45 fl.
31/8. Car a tesař. Car Petr I.

Moravska Ostrava 1895.

3/9. Prodana nevěsta - Krušina
4/9. Faust - Walentyn.
6/9. Dalibor - Kn. Vladyslaw.
7/9. Baron cygánský - Hromowei
9/9. Ernani - Don Carlos
12/9. Carmen - Escamillo.
16/9. Car a tesar - Petr I
19/9. Martha. - Notaryusz
21/9. Tajemství - Kalina
28/9. Obrostrelec - Kn. Attocker
30/9. Lohengrin - Telramund.

Brno 1895.

2/10. Prodana nevěsta - Krušina.
4/10. Hubička - Tomeš.
7/10. Prodana nevěsta Krušina.

Brno 1895.

8/10. Car a tesař - Petr I.
10/10. Tajemství - Katina
12/10. Ernani - Don Carlos.
13/10. Prodaná nevěsta Krušina.
16/10. Car a tesař - Petr I.
25/10 Prodaná nevěsta po 100.-!'
26/10 Tajemství - Kalina.
28/10 Prodaná - nevěsta - Krusina.
3/11. Chuda holka - Gigerle
4/11. Hubička - Tomeš?
6/11. Lohengrin Tebramund
✡ 14/11. Wilhelm Tell - Tell.
19/11. Wilhelm Tell - Tell.
20/11. Chuda holka Gigerle
" " Prodaná nevěsta Krusina.
23/11. Wilhelm Tell - Tell.
25/11. Ernani - Don Carlos.
28/11. Čarostřelec - Kníže Otokar
29/11. Prodaná nevěsta. Krusina.
1/12. Wilhelm Tell - Tell.
4/12. Žalibor Hr. Vlad: Floryańskij g.
5/12. Lohengrin. Tebram: " " "
6/12. Chuda holka - Gigerle.
9/12. Troubadour - Hr. Luna

24

Berno 1895.

19/12. Bůjna krew - Šebesta.
12/12. Tajemství - Kalina.
15/12. Barou Lygaúski - Hommoney
28/12. Dalibor - Kr. Vladyslow.

Berno 1896.

3/1. Hůbička - Tomeš.
5/1. Chuda holka - Gigerle.
7/1. Dalibor - Kr. Vladyslow.
14/1. Prodaná nevěsta Hrušína.
16/1. Picova dáma Kn: Jeledrki a.P. 95 d.
18/1. Picova dáma " " "
19/1. Picova dama " " "
22/1. Cygaúski Barou Hommoney
24/1. Carostrelec - Kn. Altekor a.P. 4 d.
27/1. Picova Dama Ku Jeledrky 150 d.
30/1. Picowa Dama Kn: Jeledrki.
2/2. Picowa Dama. Ku Jeledrky
5/2. Wilhelm Tell. - Tell.
7/2. Dalibor Kr. Vladyslow.
9/2. Picowa dáma Kn: Jeledrky
13/2. Picowa dama Ku Jeledrky
16/2. Zebravy Student - Oficer.
17/2. Car a Tesař - Petr I.

22.

Berno 1896.

23/2. Hubička - Tomeš.
24/2. Pikowa dáma - Ks: Jeledzki.
1/3. Prodana nevěsta - Krušina.
3/3. Pičowa dáma Ks: Jeledzki.
5/3. Žebravy student - Oficer.
6/3. Carmen - Escamillo.
9/3. Faust - Walentyn. Benefis 120 zl.
11/3. Pičowa dama - Ks: Jeledzki.
15/3. Pičowa dama - Ks: Jeledzki.
18/3. Faust - Walentyn.
✡ 21/3. Afrycanka - Nelusko.
22/3. Afrycanka - Nelusko.
26/3. Afrykanka - Nelusko.
28/3. Prodana nevěsta. Krušina.

Spalato 1896.

6/4. Prodana nevěsta - Krušina.
7/4. Prodana nevesta - Krušina.
9/4. Troubadour - Hr Luna.
11/4. Wilhelm Tell - Tell.
13/4. Ernani - Don Carlos.
15/4. Wilhelm Tell. - Tell.
16/4. Hubička - Tomeš.

Book Plate

Spalato 1896.

18/4. Picova dáma - Ks: Zeledrki.
19/4. Picova dáma - Ks: Zeledrki
20/4. Dalibor - Kr: Wladyslaw.
21/4. Prodana nevěsta - Krušina.
22/4. Picova dáma - Ks: Zeledrki
24/4. Picowa dáma Ks: Zeledrki
25/4. Troubadour - Hr: Luna.
28/4. Dalibor - Kr: Wladyslaw.
30/4. Wilhelm Tell - Tell.
1/5. Dalibor - Kr: Wladyslaw.
2/5 Lohengrin - Telramund.
3/5 Lohengrin - Telramund.
6/5. Dalibor - Kr: Wladyslaw.
7/5. Picova dáma Ks: Zeledrki.
13/5. Dalibor - Kr: Wladyslaw.
15/5. Prodana nevěsta - Krušina.
16/5. Lohengrin - Telramund
17/5. Picova dáma Ks: Zeledrky
21/5. Dalibor - Telramund.

$18\frac{22}{5}96$. Addio Spalato.

Marcel Fedyczkowski.

Praga 1896. Winohrady.

4/6. Concert - Duet z Hubičky.
7/6. Huda holka - gigerle.
8/6. Huda holka - gigerle
15/6. Žebravy student - Oficer.
23/6. Chudá holka - gigerle.
7/7. Prašti Švihaci - gigerle.
8/7. " " " " " "
10/7. " " " " " "

18 16/7 96. odszedłem od Dyrektora. Pana Jana Pisteka. a przyjąłem Engagement do Lublany. jako Basista.

Lublana 1896.

6/10. Trubadur - Fernando.
10/10. Urh - Pengar.
18/10. Faust - Mefistofeles.
20/10. Faust Mefistofeles.
30/10. Goreński Slaviček - Strukelj.
3/11. " " " " " "
7/11 "
9/11 "Rigoletto - "Sparafučil."
21/11. " " " " "

Lublana 1896.

27/11. Rigoletto. - Sparafucio.
29/11. Faust - Mefistofeles.
3/12. Rigoletto - Sparafucio
13/12. Gorenski - Slaviček - Strukiel.
17/12. Norma - Oroveso.
19/12. Norma - Oroveso.
26/12. Marnary na Krou - Piffard.
28/12. Norma - Oroveso.
29/12. Rigoletto - Sparafucio.

1897.

16/1. Norma - Oroveso.
28/1. Ernani - Don Silva.
30/1. Ernani - Don Silva.
3/2. Ernani - Don Silva.
11/2. Rigoletto - Sparafucio.
24/2. Trubadur - Fernando.
5/3. Prodana - nevěsta Kecal. Benefic 100 fl.
7/3. Ernani - Don Silva.
14/3. Rigoletto - Sparafucio. Celja.
16/3. Prodana nevesta - Kecal.
23/3. Fra Diavolo. Giacomo.
27/3. " " " " "
30/3. " " " " " Kon Lecony

Ljubljana 1897.

7/10 Carmen - Zuniga.
9/10. Carmen - Zuniga.
15/10. Rygoleto - Spatafucio.
20/10.
21/10. Doktor Klaus - Trdič.
29/10. La Traviata - Baron Duposol.
3/11. " " " " "
9/11.
15/11. Fra Diavolo -
18/11. Carmen - Zuniga.
20/11. Fra Diavolo - Giacomo
26/11. Bal Maskowy - Samuel
30/11. Bal Maskowy Samuel
4/12. La Traviata Baron Duposol.
10/12. Trubadur - Fernando.
12/12. Fra Diavolo - Giacomo.
16/12. Bal Maskowy - Samuel.
26/12. Trubadur - Ferdando.
★ 30/12. Halka - Stolnik.
4/1.

1898.

1/1. Halka - Stolnik.
6/1. Traviata Br. Duposol.
11/1. Halka - Stolnik.

Ljubljana 1898.

18/1 Ernani - Don Silva.
25/1. Halka - Stolnik.
2/2. Norma - Oroveso.
8/2. Norma - Oroveso.
+ 17/2. Traviata, Br. Dupfol.
22/2. Vesele žene - Falstaff.
24/2. Vesele žene - Falstaff.
7/3. V Vodnjaku - Turčyk.
4/3. V Vodnjaku - Turčyk.
8/3. Vesele žene - Falstaff.
10/3. V Vodnjaku - Turčyok
20/3. Rigoletto - Sparafucio.
20/3. Nokica w Granadzie - Amrosio.
31/3 Rigoletto - Sparafucio.

23-27. w kom

1898.

1
2
3 29/9/10 aida - Ramfis.
4 9/10 aida - Ramfis.
5 4/10 aida - Ramfis.
6 9/10 aida - Ramfis
7 11/10 Čarobne gosli - Matić.
8 27/10 Martha - Plunkett 2/100 Feda
9 29/10 Martha - Plunkett
10

Michejda.

Ljubljana 1898.

11 24/11. Aida - Ramfis.
12 10/11 Klarica - Kapitan
13 8/11 Klarica - Kapitan
14 12/11 Vojna v mirnu Francc
15 13/11 „Halka" - Stolnik
16 18/11 „Halka" Stolnik.
17 20/11. Klarica - Kapitan
18 24/11 Troubadour - Fernando
20 26/11 Martha - Plunkett

21 2/12 Ernani - Don Silva
22 4/12 Ernani - Don Silva
23 6/12. Ernani - Don Silva
24 10/12 Traviata - Baron Dafol.
25 13/12 Onikanec - Prof Dürnbach
26 21/12 Trubadour - Fernando.
27 26/12 Martha - Plunkett.
28 30/12 Aida - Ramfis.

1899.?

29 1/1. Traviata - Br Dufol
30 3/1. Jožef v Egipci - Faraon.
31 6/1. Jožef v Egiptu - Faraon
32 15/1. Razbojniki - Schwarz
33 19/1. Lohengrin - Kral Heinrich

Ljubljana 1899.

34 24/1. Lohengrin - Kral Henryk
35 27/1. Lohengrin - Kral Henryk
36 31/1. Lohengrin - Kral Henryk

37 2/2. Jozef Egipski - Faraon
38 4/2. Nabucco - Ramfis.
39 7/2. Rokovnjači - Mar-Gavri
40 12/2. " "
41 18/2. Lohengrin - Kral Henryk
42 21/2. Fra diavolo - giacomo
43 26/2. Fra diavolo - giakomo
44 28/2. Aida - Ramfis

45 4/3 Faust - Mefistofeles. Ben. 150 fl
46 10/3 Trubadur - Fernando.
47 12/3. Rokovnjači - Jedra Gavrič
48 16/3. Rokovnjači - Jedrik Gavrič.
49 21/3. Presirotvo Dom. - Lihata
50 26/3 za pravdo in serce. - Gregorjan
51. 3/4. " "

Badi zdravo Bela
---Ljubljana!

18 1/8 99.

Alfredy ex bowsk.

4.3.5 7.9 6. Hořovice. 1899.

5/8 Prodana nev Kecal.

8/8 " " " "

Zbraslav

10/8 Prodana nev Kecal.

11/8

15/8 "V studni" - Žouko

27/8 Trubadur - Luna

30/8 Carovny zamek Hrabě

4/9. Prodano nev. Kecal.

Brandejs n. L.

6/9. Zaklety zamek Hrabě.

8/9. Probadour Hr Luna.

9/9. Prodana nev. Kecal.

10/9. "

11/9. V Studni "Janek 5

Novy Budžov.

14/9. Zaklety zamek Hrabě 5.

15/9 V Studni Janek. 15/9 5.

25/9 Zaklety zamek Hrabě 19/9 5.

27/9 Čarovřelec - Gaspard 5.

30/9 5.

7

Jakób Fedyczkowski ur. w roku 1857. - 2 lutego we Lwowie, był synem przemysłowca którego ojciec z powodu wojny Włoskiej w roku 1859 został powołany do stanięcia czoła nieprzyjacielowi. Po uchowaniu tą chorej kiedy powrócił zapadł na dwuletnią chorobę płucną której nabawił się będąc w szeregach obrońców ojczyzny. Nago trzęsące przez całe życie złamała zupełnie i materjalnie uczyniwszy go niezdolnym do pracy. Matka utrzymywała swoją rodzinę z życiem biedniejszej jak mogła ale ojcu ziół przez nadmiar pracy i troski zostały wyczerpane. Tak że w roku 1868 zakończył swą doczesną egzystencję na tym padole płaczu i łez przenosząc się do wieczności pozostawiając dwoje dzieci na obszarze Wołkowic.

Dziewczyna zaopiekowali się zamożni bezdzietni małżonkowie i wzięli ją za swoją. W 11-tym letniego chłopca nie było komu wziąć i zaopiekować się nim należycie, tak że biedactwo musiało szukać pracy i przejść do praktyki do zawodu stolarskiego i zaczęło swoją pracę u tamtejszego biednego nie majętnego lecz tak zwanego Laszczaka rzeźbiarza Lwowskiego, który wyrabiał tylko ramy futrowe do obrazów jarmarczynych. - Po dwóch latach pracy

cy, chłodu i głodu, – sam żyjący już dalej nie mógł wykonywać wyrok ramy zniżający się pracownię, a jako dobry wyrobiony robotnik: człowiek wstąpił do pracy w tym czasie do pierwszej fabryki stolarskiej w Lwowie p. Jana Smutnego: było to w roku 1850 wyciągnęły go ze sobą, cóż to za radość była dla małego. – Gdzież się biedactwo dostało tak wysoko! – Za początki do pierwszej fabryki gdzie zrobiono przeszło sto ludzi, najgustowniejszych rękodzielników mogących służyć wzorem dla dzisiejszej literatury, a może nie dużo było kosztowało w roku 1863, to też warto będzie posłuchać ich dysput na tle fabrykach historyczno-narodowych. – O tam to mały chłopczyna zaczął poznawać świat, a robotnicy tak go lubili jak swoje dziecko, co go tem bardziej zachęcało do wytrwałej pracy, a mając w biegu swych kierowników kilka znakomitych artystów, zaczął się mało na nich wzorować, zdając się gorliwie, aby nigdy tylko wyjść się nad innych. – A groźnie był lubiany przez niejakiego Władysława Uziębłę który wykonywał w tym czasie biblioteczkę na wystawę Wiedeńską 1873 r., który miał bardzo ładny głos basowy i śpiewał w tym czasie w chórze rękodzielniczem stowarzyszenia „Gwiazda". —

Malec skorzystał z tego i prawie na wszystkie przedstawienia zaczął uczęszczać mając wstęp wolny, a jak mógł tylko zaoszczędzić kilka groszaków, - to go miałeś i w teatrze. - Pierwszą sztuką na której był, był „Twardowski na Krzemionkach", drugą zaś była Halka i t. p., tak że Bronio każdą wolną chwilę spożytkowywał tylko dla pokarmu swego umysłu, braca zaś jego fizyczna płynęła miarowym prądem, - aże chłopak okazywał dość sporą dozę sprytu, zaczęto nim się posiłkowywać względnie przeróżnych interesów na mieście, malec początkowo i to spełniał z ochotą, lecz widząc że czas mu jedynie tylko przechodzi na pozytkach, - pomyślał sobie, że to częste odrywanie od jego zawodu na dobre wyjść mu nie może. — Więc tedy pewnego dnia zwrócił się do swego majstra Smutnego z prośbą, aby go zwolnił dla poszukania jakiegoś innego miejsca, gdzieby mógł się jedynie tylko dodać swemu obranemu zawodowi, celem tym doskonalenia się należycie. Majster jego na to mu odrzekł: że go zwolni jeżeli znajdzie sobie odpowiednie miejsce, chłopak zaczął się starać o zdobycie takowego, co mu się wreszcie udało. - Nowym czasie we Lwowie był zakładu stolarski niejakiego Adama Kubika, do którego to malec usilnie się udał, ten mu wprawdzie na razie dla braku miejsca odmówił, lecz ponieważ chłopak

krzyżaby mu do gustu, więc wbrew tej ustanowionej cyfry prak-
tykantów bezpłatnego brzyjęć.- Kiedy matce wróciło tę wia-
domością do swego majstra z mułtego i opowiedział mu o
wszystkim, ten chętnie się zgodził bowiem wiedział że
go oddaje w odpowiednie ręce.- W tym to zakładzie chłopak
ukończył swą praktykę, otrzymawszy świadectwa z
szkoły przemysłowej.- Teraz będąc już wypisanym na cze-
ladnika zaczął się lepiej zajmować sztuką, poniewaź
materjalnie lepiej stanął.- Rozwoju jego ducha stanę
ła jeszcze i ta okoliczność, - że przyjęto go
pod opiekę do Stowarzyszenia Katolickiego - rzemieś-
ników „Skała", gdzie młodzieniec zaczął śpiewać z mie-
szanym chórze głosem barytonowym pod batutą Wojnow-
skiego, śpiewaka III-ego opery polskiej a zarazem kontrabas-
sistą solistów w teatrze hrabiego Skarbka.- Ten zaś dy-
rektor Wojnowski zaczął na jego głos zwracać baczniejszą
uwagę okazując mu wiele względów, aż razu jednego za-
częął go do dyrektora śp. Stanisława Dobrzańskiego,
aby go też posłuchał.- Próbę kaprowadził również Henryk Ja-
recki, - a dyrektor Dobrzański usłyszał jego piękny głos barytó-
nowy, - wyraził się do śpiewaków żaczęć podkreślając zebranych
a to ma głos barytonowy, - nato Jarecki zmierzchnął się

skinęły potwierdzając głosy, co również potwierdzili i inni zebrani, - dowiadując głosu: - taki młody, a ma już tak rozwinięty głos! - Po ukończeniu próby dyrektor Poznański powiódł Wojnarskiego aby go zaprowadził do kancelarii teatralnej, że tam zaraz przyjdzie, - bezwzględnie zaczęli wypytywać młodzieńca o tamtejsze osobiste i na początek ofiarowali mu zaraz gażę 25 złr. reńskich, a ponieważ on już wtedy zarabiał 50 złr. więc odmówił dyrektorowi i tem skończyła się jego wyprawa. - Młodzieniec pracował sobie szczęśliwie, śpiewał i grywał w teatrach amatorskich, a pierwszym jego występem było rola Kajecia w komedyi jednoaktowej Stanisława Dobrzańskiego, podrzyrzyj Adolfa Kuczmana zapisarza 30 p.p. wówczas, - a później bardzo cenionego artysty śpiewaka sceny polskiej w teatrze Hr. Skarbka, było to w roku 1875, 25 listopada. W tej roli młodzieniec zrobił się tak popularnym, że inaczej go nie nazywano w towarzystwie jak tylko „Kajeciu". Później było uroczyste nabożeństwo w kościele Śgo Mikołaja na którem to nabożeństwie śpiewał chór Skaby, ponieważ proboszcz Odelkiewicz był prezesem jako zarazem i zakrzyciełem, więc wypadło młodemu śpiewakowi Jedyczkowskiemu w udziale zaśpiewać solo Agnus Dei / Gounoda / które to zaśpiewał

bardzo dobrze za co ks. Oddrzejewicz osobiście mu podziękował
zarazem ze wszystkiemi rozstał z prozbą do ks. na pożegnanie. - Podczas śniadania wygłoszono kilka toastów między
którymi jeden przypadł naszemu bohaterowi wygłoszony przez
ks. Grabowskiego którego to słowy: „Łaskę śpiewa nam
biskup bas, bo za on niedługo zgrabie znamy, bo go wkrótce dokażdy do nas. - Lecz niestety byłby to przedwczesne powinszowania
i życzenia składane na cześć naszego śpiewaka, bo oto po pół-
roku służby rozstał do wojska i wszystkie marzenia pierzchły
jak za zbyt. W trzecim roku swej służby wojskowej zaprzyjaźnia
on się z niejaką panną Maryą Stanclet, która przyjechała
do Lwowa z rodziną swego wuja, i po wyjściu z wojska pojmuje
ją za małżonkę, prowadząc na swoją rękę obrane niemiłość, roboty
miał sporo co latro mu przychodziło ponieważ był znany
jako dobry niemiecznik. - Po dwóch latach wynajął so-
bie lokal przy ul. Jana w domu Malikowskiego ojca
obecnego dyrektora teatru we Lwowie, zadrudniając
w niedługo 10 ludzi, lecz w wolnych chwilach od pracy
nie przestawał oddawać się śpiewu, pomagając śpiewać
w chórze towarzystwa Skały, a kiedy pracy zupełnie bez-
czynnie robić śpiewał arye z oper klasycznych. Wydawał w teatrze
W domu tym mieszkał między innymi Grzegorz Ziębicki,

którego małżonka będąc bardzo muzykalną zwróciła uwagę na jego głos i do tego stopnia zainteresowaną została, że pewnego dnia zaprosiwszy do siebie poprosiła go o zaśpiewanie czego przy fortepianie. Młodzian zaśpiewał arję z Judaszu Machabeusza czem zrobił wielki sukces, tak że państwo Leśniccy nie mieli słów pochwały, zachęcając go aby się zabrał na serjo za swój głos, - powiadając mu że z głosem daleko lepiej śpiewanie niż przy swoje obecne rzemiosło, które nadwątlone może w całe nie źle muzycznego wykonywać. - Udała do biórka, pisze list do ś.ś. C. dyrektora Karola Mikulego, - a drugi do Walerego Wysockiego znakomitego nauczyciela śpiewu Towarzystwa Muzycznego we Lwowie, - polecając niezwykły materjał wokalny ich pieczy, było to latem roku 1882. -. - Pan dyrektor Mikuli po uprzednim wypróbowaniu jego głosu, przyjął go na kurs śpiewu solowego i początki fortepianu bezpłatnie. - W tym czasie z Towarzystwie Muzycznem nastąpiła zmiana. - z miejsce Wysockiego objął kierunek solowego śpiewu Franciszek Gerbicz słynny tenorzysta teatrów niemieckich i Lwowskiego, będącego pod dyrekcyą Adama Milaszewskiego, - nauczyciela tańców śpiewaków i śpiewaczek jak Arkłowa, Horjanicki i wiele innych. - Otóż tenże Gerbicz zajął się p. Fedyczkowicz

po ojcowsku pracuje z nim gorliwie prowadzą naukę jak najszczegółowiej, - a sam dyrektor Mikuli również bardzo często zaczął nawiedzać godziny pracy p. F. służąc jemu radą i wskazówkami życiowemi, co tem bardziej go jeszcze pchało do nieustannej pracy. Widząc że jest wzięty w takie dwa skrzydła opiekuńcze, młodzian zaczął mężnieć na duchu i sile, że do czegoś się przyda. W niedługim czasie przypadł koncert Tow. muz., a program na dwa dni przed koncertem musiał uledz zmianie ponieważ jakaś śpiewaczka odmówiła wzięcia udziału z powodu słabości, - wskutek czego prof. Gerbicz był w wielkim kłopocie i w tym oto stanie zjawia się do Fedyczkowskiego z zapytaniem: czy on niema co gotowego, aby mógł nim zapełnić program, żeu na razie nie mogąc się opanować ze wzruszenia które nim go ogarnęło, z powodu tak energicznego aktu profesorskiego, wyciąga drżącą rękę ku nutą jakie posiadał w domu. - Gerbicz wybiera arję z Halki (Jawiszy) i czarny krzyżyk Moniuszki, siada do fortepianu, który to już był ozdobą lokalu Fedyczkowskiego, i każe mu śpiewać —

Po odśpiewaniu pieśni, b. Gerbicz wciąga takowe do nolesu, powiadając: „Bardzo dobrze Panowie śpiewają, ale o 5 mamy lekcyj więc proszę przynieść te nuty ze sobą to kończymy je jeszcze raz dla lepszej pewności". - Na lekcyi owej przybył dyr. Mikuli bardzo pochwalił odśpiewane pieśni życząc powodzenia w pierwszym kroku - Można sobie wyobrazić radość, kiedy nazajutrz wychodzi Jedynakowski na miasto i czyta ogłoszenie koncertu z którym widocznie jego nazwisko niechcącym uczynym oczom dać wiary, lecz przypuszczał sobie: „Ha widocznie taka wola Nieba". - Koncert wypadł nadzwyczajnie dobrze, - krytyka pochwaliła naszego młodego adepta, zachęcając do wytrwałej pracy zarazem - W początku czerwca roku 1883 obchodził dyrekcyę ś.p. Jan Dobrański, który założył szkołę operową, w której nauczycielem został Gerbicz, a jako uczeń tegoż wyższego zakład zaliczony z początku czerwca ukończonej szkoły, mając za kolegów: Kotmana, Słojanskiego, Fontana i Arkborg. - Kiedy po kilku miesiącach zażądał dyr. Dobrański, aby nauczyciele mu zaprezentowali ze swoimi uczniami co miało miejsce w jego lokalu

ku pracy całej komisyi śledczej. Gdy przyszła kolej na p. F. i ten zaśpiewał z brawurą partyę Jaśnisza, to zaraz porzucały się pochwały na cześć młodego śpiewaka, a dyrektor prosił go aby nazajutrz przyszedł do Redakcyi Gazety Narodowej, której był redaktorem i właścicielem. — Kiedy przyszedł p. F. do redakcyi, przyjął go dyrektor nader uprzejmie i mówi do niego temi słowy: „Mój kochany, podoba mi się twój głos bardzo, uczysz się pilnie i pracuj można zostać śpiewakiem, — ale do opery jeszcze daleko, bo będzie dopiero w jesieni, a od pierwszego maja odbieram teatr i nie mam wcale żadnych mebli teatralnych, a powiedziano mi że jesteś bardzo zdolny majster i że się z tego najlepiej potrafisz wywiązać więc proszę cię zrób mi na pierwsze przedstawienie Balladyny gotyckie szafy, gamitury, — na co masz a conto 200 zł. i marsz do roboty, bo ja jadę do Wiednia za Gerstenbergiem. — „Kiedy Fedyczkowski skończył obstalunek ku niemałemu zadowoleniu dyrektora, ten mu w tej chwili pożyczył pierwszą parafiję żebraka z operetki „Bettelstudent“, a było to w roku 1883 pierwszego maja,

z której się bardzo dobrze jak na początek wyniósł i będąc
uradowany uczęściem jakie go spotkało zapomniałem
pewnie zapytać się dyrektora na jakich warunkach go na-
garuje. - Nadszedł dzień wypłaty gaży, zerwałem z
Abrahamem, nie więc i nasz mistrz śpiczak uzbroiwszy się w
odwagę ruszył w pole do kasy, - ale że mam. - rozdaje jak
by piorunem rażony słowami kasyera; - że on o niczem na
nie i że dla niego niema gaży, ale młodzian nie dając za
wygrany puszczył się do dyrektora, lecz odparł. - mam
słuszność! - krzyża zakomunikował, ale bo widzisz mój
kochany jestem tak bardzo zajęty. - Przyjdź do mnie
niedzielę, muszę się bliżej porozumieć z p. Jareckim
względem ciebie. W tem niedzielę był dyrektor bardzo za-
jęty, - tak że nie można było się dostać do niego i całą tą
biedę musiał odłożyć do następnego dnia. Kiedy
nazajutrz przyszedł na próbę, mimo zadzwonienia uderzył
ciało śpiewalni i powiadają że krzyknął mu 15 zł. - Co
się z nim działo to tylko Bóg wiedzieć może, mogę mu
gorzkiem łzy jego do słowa, lecz biorąc to następnym
wyjściem opanował pokój swe uczucie i wyszedł na za
nek dla zaczerpnięcia świeżego powietrza w celu zbole
go duszy. - Chciał opadnąć i tu zjawia się jak by na

komendę sam dyrektor i jednocześnie referuje? Co ty do robisz w takiej zamyślonej pozie? - a boś bez okrutek oponia da mu co. Wyraz oblicza kolegów. Kiedy skończył swoją opowieść, dyr. go pochwalił za uwagę mówiąc że to nie prawda, ponieważ nauczyciel mu zaraz dodaje słowa: „Ażeż to na pocztek będziesz miał dosyć, a w miarę pracy będziesz podwyższał. Lecz teraz Kolega mi przeszkodzić że wszyscy dać nie mogą, - przemówił do nich takich cichych, pokazał że nasz bohater w tej chwili zapomniał o swym trudzie, tylko całą zajęcia pochłaniał z uśmiechem na twarzy dyrektorowi. - Wtem zaczęło go kołać na sali, że ma oficjalną pozycję mu większą pańskiej Greka Obrzędy i pożegnanie po Cyryce. - na co dyrektor rzekł: no ruszaj brata w bój i śmiało pokaż czoło ... - Po wyzdrowieniu tejże operacji w Krakowie, na początku drugiego aktu mówił dyr. Pożegnanie do parlamentu Karolinę, Konieczkę, który o obce wszystkich ozna jmił że dyr Karol z niego zadowolony i nadał poczet gdy mu jeszcze gal dena honoracyjna za każdą partyję. - Religiem podczas tej obrzędów był Wałski który go uczniów bardzo polubił pochwalił głos Teodyka kantora i pochwała nadawały mu do wszelkiego rodzaju ról i ilość -

Kiedy powiecono z operetą do Lwowa, tenże p. Fedyczak partję pierwszego Guslana w Dziadach, którą odśpiewał, jak również i odebrał honorar bardzo dobry. Następna opera śpiewana w każdej operze obsadzany w małych partjach śpiewał i dalej ją nosząc u Gerbicza. Na drugi rok znów operetka wyjechała do Krakowa i dano „Dziady" i Widmo, a jeden z krytyków, wyrażając pochwałę dla śpiewaka operetkowego który zarz mu został zaangażowany, a mimo wielkiej rutyny aktorskiej i muzykalności nie posiadał głosu takiego jak Fedyczakowski ale zato dobre płuca. I tem postarał się o to aby jaknajmniej honorarju otrzymał Fedyczakowski, więc kiedy odśpiewał Guslana chciano go w operach, następnie miał śpiewać Walentyna w Faustie którego umiał dobrze, ale klika śmieszników i to się nie podobało, wpłynęli na kapelmistrza Arcickiego aby Fedyczakowski nie śpiewał wkładki i że będzie śpiewał tylko partję na co Fedyczakowski odpowiedział, że partję doskonale umie lecz bez arji partji nie śpiewa Walentyna. I to było dosyć mu na rękę pracownikowi wraz z jego klaką i on to z miejsca Fedyczakowskiego stengę śpiewał takową, ku wielkiej radości swych wrzeszczników. - Fedyczakowski tem sobie zdobył

dziś i zaczęło na niego już krzywem okiem patrzeć, a ku wielkiemu jego nieszczęściu nie było tego lata dyr. Jana Dobrzańskiego w Krakowie, który na pewno nie dopuściłby do takiej niesprawiedliwości. - Po skończonym sezonie w Krakowie powrócono do Lwowa i w kilka dni po powrocie spotykam go dyr. Żareckiego na ulicy Kopernika i oznajmia iż polecono mu z dyrekcji, aby zakomunikował jemu że ma opuścić chóry, bo solistów na drugorzędne partje jest aż 4 a w chórze niema komu śpiewać. - Komunikując tę smutną nowinę dodał: Niech Pan się zastanowi nad tem i mnie da odpowiedź. Można sobie wyobrazić co się działo w duszy biedaka, lecz cóż miał robić? Niestety, musiał się zgodzić na to, ponieważ ludzie swoich korzyści rozsprzedał, nazębnia sprzedał i kliszy. Tego dostrzegł; także miał podobnie bez wyjścia. - Dla tych to powyższych powodów musiał się chcąc nie chcąc zgodzić na dekret dyr. Żareckiego. Lecz pomimo zgody, nie mógł zaciszyć tego i wybrał się do dyrektora Dobrzańskiego z wyrzutkiem swego bólu i żalu, aby się poskarżyć na niesprawiedliwość jaka go spotkała. - Wyrozumiały dyr. Dobrzański tu obraz swego pokrzywdzenia, nie łagodząc najskromniej rannej duszy i bez ogródek cały ogrom swego żalu i bólu zaczął jemu wypowiadać. - Dyr. Dobrzański

wysłuchawszy go odrzekł: Mój kochany nie byłem tam z
wami. To nie mogę mówić nie za, ni przeciw, ale pozwoliliśmy
mi żeś się awansował; ja tam wielkiej wagi nie przykładam
do tych słów, czego może najlepszy dowód że się kuchania cie-
szę i nie jestem wcale źle dla ciebie usposobionym. Nie-
dy Jedlyczkowski usłyszał tr: ~~[illegible]~~ zgodził się audyencja
się skończyła, więc rozstawszy zabierał się do odejścia,
lecz dyr. dobrawszy go pozostawił mówiąc mu-
szą; albo widzisz Bóg mi świadkiem że nie chcę cię stra-
cić, na dowód czego dodaję ci 50 rb.; tak że będziesz miał
350 rb. mies. gaży i 120 honorarju, cóżeście to nie jest
tak źle! Uspokój się, pracuj, a z czasem wyrobisz
się i będziesz mógł dobrze zarabiać. Uspokoiwszy się
trochę Jedlyczkowski wyszedł od dyrektora z mo-
cnem postanowieniem że nie da się zgnębić i że mu
się zwycięzyć wszych przeciwników, co też rzeczywiście
po wielu trudach udało mu się. - Nie ustając
w pracy, prawie zdrowiejąc takową zaczął dalej prawo
pod kierunkiem prof. Gerbicza, b. dyr. Klikuli
udzielił mu i nadal bezpłatnej nauki śpiewu
bowego w konserwatorjum muzycznem. Pracował te-
raz nad siły aby tylko mógł dopiąć swego celu i

dla zasilenia swej kasy zaczął jeszcze przyjmować roboty
rzeźbiarskie w drzewie, tak że w ten sposób zdołał sobie
200 zł. gotówki nazbierać w zamiarem wyjechania do War-
szawy, dla znowu ujęcia się czy dla się z jego głosu coś zro-
bić. – Przypadek chciał że przybył do Lwowa śpiewak
rosyjski, niejaki Stanisław Radocki który był kilka lat
w chórze opery Warszawskiej, i został zaangażowany do naszej
lwowskiej opery. Fedyczkowski zaprzyjaźnił się bardzo z nim,
żyjąc jak z bratem, a ten ponieważ był bardzo muzykalny
zaczął Fedyczkowskiemu pomagać w arjach służąc mu
za akompaniatora w partjach operowych i zarazem
zaczął go namawiać do wyjazdu do Warszawy, – że tam
ich stała opera i że tam byście można łatwo odznaczyć
miejsce na 2gie baryton i nauczyć go obowiązkowo przygoto-
wać do próby. Kiedy operetka pod[illegible] wakacyj zaczęła
znów do Krakowa, – w tym czasie wyjechała żona Ra-
dockiego, który za pośrednictwem Fedyczkowskiego wporo-
miał jej o ich zamierzonym planie. Ta wylatnięta
że bardzo dobra myśl i odpowiednia chciała obecnie po-
nieważ wakacja aż dwa miesiące: jedno po Wiedeńsku,
a drugie po Berlińsku, który ma wiecznie coś przykrego w
głosie. –

Jedlyczkowski uradowany tą wiadomością zaraz się szykować do drogi, bo Łazocka miała wracać do Warszawy za kilka dni ponieważ byłem kancelistą. I tak jednego pięknego dnia pożegnali Łazocka i Jedlyczkowski z żoną do Warszawy. – Ja po przyjeździe ulokowawszy ich w hotelu zaknąłem się zaraz w pracę, – a jaż na drugi dzień przybiegła do nich uradowana z dobrą nowiną, – że była u prezesa Cudowskiego, przedstawiła go w jaknajlepszym świetle – i że ten narnaczył mu już jutro próbę, bo wyjątkowo prezes Cudowski wyjeżdża – więc chce bawić u siebie, bo inaczej musiałby jemu czekać aż do 1ego września jak powróci z urlopu – Ustyszawszy te nowa nie chce się uciszyć że tak jakoś gładko idzie i następnego dnia udał się na próbę. – Przyszedłszy zastał już całą komisję w komplecie wraz z tenorzystą ówczesnym p. Volandtem, który zjawił się kabotynizm krzyż i zaczęła się próba z obery Stat maikowy. P. Jedlyczkowski śpiewał takową z całem zapałem tak że po skończonej próbie przystąpił do niego reżyser p. Mallo Szyński i Hellmer do niego, winszując mu że się bardzo dobrze śpiewał i że posiada bardzo ładny głos. Cóż mu

z tego żyjesz? - ot absolutnie nic! - bo na tej
próbie wszystko się skończyło i porozdawano go
bez żadnej wiadomości o rezultacie próby. Lecz pa-
ni Lasocka nie dając za wygrany biegnie do kan-
celaryi, aby się dowiedzieć jak rzeczy stoją i dowia-
duje się że dyrekcya zawarła kontrakt z Aleksandrow-
czem, a Rudkowski po którym miało takować
miejsce pozostaje nadal, - nie usłyszawszy to zmart-
wił się niezmiernie, no ale cóż mu wypadło czynić? - mu-
siał się z pozorem zabrać do nemiosła i czekać do
pewniejszej chwili. - Otrzymawszy w krótkim czasie
zajęcie u nestbicza na Nowym Świecie w domu
gdzie się mieścił teatr Wodewil u niejakiego Jaro-
szkiego, zarabiając wcale niźle. - W drugim miesiącu
tej pracy spotkał Fedyczkowski, przypadkowo na ulicy
swego znajomego ze Lwowa, który był w teatrze małym
członkiem orkiestry, po serdecznem przywitaniu
się i wymianie słów, ten komunikuje że wakuje
miejsce po Legarkowskim na male partje i
chór, nadmieniając że z kandydatów nie
wiadomych miałby Fedyczkowski najmniejszej
szans utrzymania się, radzi mu aby niezwło-

nie udać się do niejakiego Ebsznica zajmującego posadę bibliotekana, który był długie lata we Lwowie i lubi bardzo Lwowiaków i że też napewno mu dopomoże i poprze w podjętej sprawie; i kończąc te słowa powiada: „przyjdźcie jutro o 9 pod Lwów Wielki to was przedstawię, może to jakoś będzie. Nazajutrz kiedy przyszedł i został przedstawiony mu, też go tak serdecznie przyjął że aż otucha w sercu jego wzbudziła i przyjęli słowa wyrzeczone przez p. Ebsznica również podziękowali go, ponieważ był na poprzedniej próbie jego i powiedział mu: „Nie pan ja zaraz po próbie chciałem się z panem widzieć, lecz pan mi gdzieś znikł i szedłem też pan wyjechał znów z Warszawy z powrotem znów do Lwowa, a le kiedy pana widzę to się bardzo cieszę i byśmy razem z kolegą się starali aby panu dopomódz i tedy słowy wybiega do kancelarji zapisuje go i Feliczkowski po szczęśliwej próbie wraca wyjściu do obów, lecz tymczasem próby nie żądy – czekając na konkurs który miał się odbyć. – Nareszcie nastąpił ten upragniony dzień, zgłaszało się 4 kandydatów do

zapoczątkowanego konkursu, ubiegając się o posadę 240 rb. – Śród
bę przeprowadził kapelmistrz Krzebiczek, który po kolei i. t.
zwrócił się do śpiewaka ze słowami: „Herr Hofrath das
ist eine wunderbare Stimme." Po skończonej próbie pan
Fedyczkowski czuł się tak nie dobrze, że musiał się z tej
chwili udać do domu i położyć do łóżka z którym prze-
leżał 14 dni na żółtaczkę wskutek doznanych wstrząs-
nień. Po upłynięciu tych dni, zjawia się wezwany z dy-
rekcyi wręczając p. t. kontrakt i dobre los rzędził
że choć z tak smutnej chwili promień słońca ogrzał je-
go zbolałą duszę doznanemi zawodami, by to powró-
cił do zupełnego jego wyzdrowienia. Po przyjściu
do zdrowia zaczął Fedyczkowski regularnie uczęszczać
na próby, było to z roku 1886 – 8 Listopada. W krót-
kim czasie otrzymał partyj sporą z Cio Cio San
po Zegarkowskim, książka z której się wyuczał bardzo
dobrze i obrazu zjednał sobie sympatyę pp. reżyserów,
otrzymując po Zegarkowskim wszystkie partye za
które mu przyznano po 1 rb. honorarium, oraz gaża
pozostała z pierwszym miesiącem 20 rb. miesię-
cznie. Tymczasem z góry się już ze wszystkiem, a reżyser i p.
Walentynski formalnie go pokochał jak swego

syna, który jego ojca bardzo lubiał go bardzo
jeszcze chłopca który mu uczynił takiej
ofiary, usłyszawszy jego głos podług jej melodyi
z wszystkiej siły zbiegł wszystkie sprzątnął z nawet i
sam Orzeł Cudowski zainteresował się nim żywiej,
a cóż to za ptak? - Dawali Hugenotowie gdzie
P. odnymał partyjki nocnego stróża i znała
tego szczęścia że przez znalazł się w symptomach
na kulisami, a usłyszawszy nie znany sobie głos,
zwrócił się z zapytaniem do śpiewaka Scidemana,
zapytując go kto to śpiewa teraz na scenie? -
Jan Scideman, odpiera: - Jest to ten młody
Szwajcarin mający bardzo ładny głos i przy tem
jest pracowity i sumienny człowiek. Więc b.
dy, kiedy Fedyczakowskiemu roli nakazywała wyjść
za tę samą kulisę z której słuch Orzeł - Cudowski
z nienacka klepnął go w ramię, ten niespodziewa-
jąc się tego, prawie z gniewną miną obrócił się, aż
ta prawie oddech mu w piersiach zamarł, spostrze-
gł że to sam Orzeł zwrócił sobie na tako kontakt.
Więc wytrzeszczony się jak żołnierz przed generałem
stanął, a ten zmierzył do niego tęgi wzrok:

Nasz pan Barcio kochany głos. – a przy tem wyraz dobrej woli o państwej gracosiłości, więc, mogę nadal pozostać takim, że na przyszłego będzie podrzyka. Nieczynieie prezes dobrymach Hora, bo na przyszłego podrzyżano mu gażę o 5 rb. mies. Mimo to w dobrych chwilach Feodyczkowski podawał się równocześnie i swemu zapodości przyjmując prace rzeźbiarską do domu i pracując po najwięcej części w nocy, pozwalał dzieci miał ciągle zajęcie w złotkim czasie zaczął obrabiać z piórka złożywszy sobie 400 rb. — Mając już taki kapitalik zaczął myśleć za swem rodzinnem grodem, bo mu tu zaczęło być bardzo duszno z tym despotycznem państwie. — W tym oko czasie dowiedział się Feodyczkowski, że z całem krotkim zaszły zmiany i że dyrekcję po ś.p. Janie Dobrzańskim objął Władysław Berger, co go znów zachęciło powrócić do Lwowa. Kiedy nadeszły ferye Wielkie urządził on się w ten sposób że trzydzieści urlop niby dla rozrywania wojskowych ćwiczeń wyjechał do Krakowa. — Operetka Lwowska była w Krakowie, więc i on zabawił się tak długo, aż dopaki operetka nie

powrócił do Lwowa czynięce starania o zaangażowanie się, lecz musiał być cierpliwym aż do powrotu takowej nasze stałe teże. – Po przyjeździe operetki do Lwowa, śpiewał on się dyr. Bergerowi, a ten go chętnie zaangażował na starych warunkach. W krótkim czasie dawano operę Figlotto, a Basista i.p. Nowocześci zachorował i nie było komu śpiewać partji Monterona, a pomiewał Fedyczkowicz miał takową się podjąć się śpiewać o jednej próbie, a kiedy skończył to całe personel dał mu brawo, a inaczej sam Fabrecki dodał: Brawo, brawo! No przeciwko się pan z tej warszawie zgonaczy. – Spektakle wypadł dotkanale, krytyka bardzo pochlebnie wyrażała się o tobodym śpiewaku. – Dalej śpiewał z Don-Juanie komandora różnicz z powodzeniem i tak przez wiele innych partji. – Na wiosnę po maju z 1888. przybył do Lwowa na występy Władysław Horjański i chciano dać operę Carmen, ale nie było komu śpiewać Escamilla, więc zwrócono się do Fedyczkowskiego, czy on się zgrzaną nie podjęła z repertuaru komu, a odzywszy

za przyzwyczajeniem zwykł naznaczyć mu próbę, z którą wyjechał ku ogólnemu zadowoleniu. Lecz z tym wypadku dowiódł dr niepoprawnicwa, i zmianowiście: Kiedy nazajutrz śpiewaczkowski przybył do teatru, dowiadywał się od innych że o tę, zaczęły ubiegać się Teodor Bierkowski i że jego kuzyn bryljant muzyczny, silnie go popiera, więc zaczęto go się zwykać słowami: Ma się czy panu uda się uzyskać tę partję? Wyraz ten słowa uczuł się zmuszonym że nimi dotknięty, że nim pomiatają sobie jak tę zabawką i że pędy pobiegł do dyrekcyi, dla zbadania sytuacyi. - Jan Bürger z sekretarzem dodatkiem usprawiedliwiają go zapewniając że takowy będzie śpiewał i że będzie obecny sam na próbie ensemble'owej. - Każdemu wiadomo że kiedy ma się przed czymś zdenerwować władze, to oby ewentualna pogoda rodzaju ludzkiego trzymała, więc nie można się dziwić i naszemu śpiewakowi że miał strachu za kurkiem i partję swoją starając się jaknajlepiej zaśpiewać, trochę za bardzo zgubił. - Po próbie dyrektor mówi do kapelmistrza Jareckiego, nadzwyczajne śpiewa, a Jarecki odrzekł: Nadzwyczajnie umie, lecz strasznie trzęsie,

© Nie co dyr. Oneka dobrodziejem-żartobliwie; ma dyrektorjaję, ale to tylko tak na psikie, bo na ocenie to ten głos nie będzie tak silnie brzmiał, zresztą Estamillo mimo zdaniem właśnie posiadł by takim przymym, aby był miał przed nim strach! Zresztą się potem do Fedyczkowskiego posiadu: Będzie dobre! Trochę się pan ozwie z partją to myślę że będzie dobre — podczas nabożeństwa Armeny, dał się wszystkim poznać że posiada wariuje na śpiewaka nie posiadają partyi; tak że po odśpiewaniu jutrzni odzymał huczne oklaski a ciekawsza bardzo dobrą recenzję dała, z wyjątkiem jednego, który napisał iż dyrekcja spada na nie bardzo szczęśliwą myśl, posiadając partję chóralną, - który mimo to wyrażał się pochlebnie o całym zachowaniu bardzo dobre, mechodzące stanowczo ku dobremu. Późnie z końcem roku 1889 objął dyrekcję Mieczysław Schmidt, a przy Oznajmianiu kontraktów z Ormianami niedzielę Fedyczkowski udał się z prośbą o podwyżkę gaży, ale Schmidt nie uwzględnił jego prośby, wymawiając się że na początku nie może mu dać więcej, bo nie

nie

za jak na ówczesny wydział, bez przykrej mu dopomagać w by ten sposób; że będzie mu dawał do roboty umeblowanie i ściany. - Nie było to z przykrością narzekł Fedyczkowskiemu, ale musiał się poddać życzeniu nowego dyrektora, stawiając jego jeden warunek, mianowicie: że jak tylko będzie miał obciążniejszy choć jeden rachunek, to umowę wnaża za zerwaną. - I pojechała się ruiv ta historja co z ś.p. Janem Dobrańskim - otrzymał gruby fortelus na roboty z pozostawieniem mu wyższej gaży. - Wykończywszy kompletne umeblowanie do Dutaj Dusza, Hrozoka księżny Gerolstein, Mikado, Handlarki miłości i.t.p. które te meble były wykończone nadzwyczaj staranie a i nawet artystycznie musiał jeszcze wyż wspomnione sztuki wypisać z odpowiednie akcesorja, zaco dyrektor nie chciał wynagrodzić go prędzej ugody, bez czego żaden administrator nigdy żadnych rachunek chce się podpisać dyrektorowi zaczął wyrzucać dyr. uwagę że ten lub inny rachunek za wygórowany i pozoli zaczęło mu obciążać tak że, - co widząc Fedyczkowski został tem bardzo dotknięty i wybrawszy się do dyr. oświadczył temu że zakończeniem zaczętej roboty zrzuca umowę, ponieważ widział że to było zerwaną dla jego karjery śpiewaczej i strukał

tylko sprzyjającej chwili aby mieć się z tego zobowiązania wycofać, tego się jednak tylko słuchy i przesądy. Zwolnienie się z zobowiązania zabrał się ze zdwojonym zapałem do studjowania ról pod kierunkiem Mieczysława Kamińskiego (reżysera opery krakowskiej), z panią Hartingową zresztą obcowanie zobowiązujące i byłem jedynie z tragicznym barytonistą i.p. Jakubem Kohlerem od którego to najczęściej konzylab i nastudjowałem kilka ról z polskim i niemieckim językiem rozstawszy się z Krakowem jeden warunek dyrektorowi, - że albo mi podwyższy gażę o 50 fl. albo go zwolni z chóru, bez tego mu na to oświadczyłem, że ani jeden ani drugie nie myśli uwzględnić, na co mi Fedyczkowski, prezes Towarzystwa Pożyczkowego odpowiedział, że Dyrektor zakomunikował mu, że od tej chwili nie jestem jego członkiem. I tego samego dnia t.j. d. 20 Września 1890 roku wyjechałem ze Lwowa do Pragi, gdzie zagościł u swego przyjaciela młodego skrzypka Robberta Possella, który go zaznajomił z nigdy Stanisławem Tomaszewskim uczniem sławnego dyr. Konserw. w Pradze i zarazem prezesem klubu polskiego w Pradze tam swój majętne rodzinne stosunki, dowiedział się że jeden z dyr.

teatr. przemyskich i Żródze potrzebuje baryłonisty do opery na wyjazd na prowincję w Czechach, - ich brat Fedyczkowskiego zeszli razem do dyr. teatru na Król. Winohradech, którego był właścicielem niejaki p. Pisczek. - Kiedy przyszli do niego i Fedyczkowski zrobił znajomość Tosarnicki w krótkich słowach otworzył i jaki sposób dowiedział się on że potrzebuje baryłonisty; na co dyr. prosiła, jak naczynie, jest mi baryłon potrzebny, siada do fortepianu i na pamięć próbuje scenę umierania Walentyna z Fausta, po skończonej próbie zaofiarował mu obraz 80 zł. i 25. honorarium ale kazał jeszcze przyjść z pieśni do teatru aby go Kapelmistrz spróbował, a on żeby go mógł z daleka posłuchać. Kapelmistrzem był niejaki Karol Hartel znakomity muzyk i kompozytor który wszystkie opery dyrygował na pamięć. To też usłyszawszy akordy na fortepianie z Fausta i śpiewa bez najmniejszej trudności arję z wkładką Walentyna skrobie Ercamitla, a nareszcie aby zaimponować siłą głosu śpiewa skrobie ze Złotego Cielca Meffista, co strasznie wzdumienie słuchających, a dyrektor był bardzo zadowolony że mu się trafił taki dobry śpiewak z

którym mógł już za dwa dni wyjechać na oznaczoną stację która była na tej zimowej durnicy miasto Kolin nad Łabą, było to roku 1890- 14/10. kiedy Fedyczkowski ze wspomnionym mieście wystąpił w partyi hrabiego Clary w Trubaduze, to jarmarku hurgan oklaskiem zerwał się z teatru, a dyr. zaprosił go na spektaklu na kolacyj. - podczas kiedy sobie tak biesiadowali, zjawiają się jacyś dwaj panowie przedstawiając się jako dwaj Czeskiego Sokoła, prosząc dyr. aby pozwolił zabawić się z ich towarzystwie Sokolskim, którego sala mieściła się z tym że gmachu. - Dyrektor wielce uciszony że Fedyczkowski pod taką szczególną opieką rozpoczyna pracę u niego, chętnie się zgodził na rozstanie ze swym towarzyszem kolacyjnem. - Przybyli panowie kiedy go wprowadzili do sali, orkiestra Sokoła Kolińskiego zagrała hymn "jeszcze Polska nie zginęła, a wszyscy Sokoli stali uroczyście jakby posągi marmurowe. Po skończonym hymnie wszyscy powitali go słowami Sokolskimi; Czołem! Nazdar! Niech żyje Polacy!!! Fedyczkowskiego to ciepłe, serdeczne

przyjęcia tak rozkazywało, że się rozbierał jak z bal
niewiadzego, jak im dziękował za tak braterskie
czucie, - i nie żałując się na żadne krasnoludzkie
ce krzyczy przykazał Hurra: Bóg Nam i naszej
Czci! Wtedy nurzając przyjęcie rozmaicie zaczęła
się zabawa z całym tego słowa znaczeniu, która
grała dla, kobiego gościa tylko widzy polskie
a nie chcąc im rozkazał dłużnym tedyczy
przyjaciół zaimprowizował kilka piosenek polskich
a między temi Czerka: Gdzie gościu mój dó-
mek i piekarz. a Ojciec Ludzi Ziemi! aż Cze-
si płakali radością. Nie jednym słowem że to
przyjęcie trwało aż do ostatniej chwili
tego życia. - / o tak miłem serdecznym
przyjęciu przez Czeskie publiczność wcalyc-
czonki wracał z żalem się własnego ja
nie chcąc na kolejny co mu władnie
zasłynęło jeszcze większe przodzenie, tak, że
hazeg dyr. tamtego razu rekl. Jestem z
Dana bardzo zadowolony, kłaniał Hurra-
ziu z moim towarzyszem tego imprezy
i tymczy zaczynają się na pana wzrosta,

...

O

i Mieczysławie pierwszy nie mogę się naczytać, że ten ban[illegible] ten ma jeszcze na scenie, jego grzeczności znakomity stronnictwo i ostrzejszym. A byłyśmy żeby nie [illegible] bo dziś tymczasem [illegible] Bogumił Polak (tenor), Ferdynand Zoltak (bas.) Józef Zelinek (tenor), Edward Orzechowski (bas.), Maria Wolner (primadonna), Helena [illegible] (mezzosopran), Maria Piszczek (alt) i wiele innych których byli znakomicie artystycznymi siłami każdy z tych [illegible] też [illegible] z takim zespole, miał opinek nie [illegible] jakie dzierżenia.

W Kolinie była [illegible] operowa tylko 14 dni, i ta chętnie słuchała z kolei była [illegible] Królowej Grecji, która trwała przez dwa miesiące, - sam nie zaszkodzi nic nowego, a że publiczność dzieliła się na dwa stronnictwa t.j. Stary-Czeski (niemczący) i Młodoczeski Słowianofilski, więc skutek tego i teatr nie robił na świetnych interesów materjalnych i dyr. Piszczek musiał się jedynie zadowolnić odniesionym sukcesem moralnym. - W Pilznie dyrektorem miejscowego teatru był niejaki Pazdil, który miał podany warunek utrzymania 6 cio m. sezonowej opery, na co otrzymywał sub-

wcnej roczną, lecz ponieważ sam był dramaturgiem więc zaczął operę traktować per nogę, co ma się rozumieć nie podobało się miejscowej publiczności i pewnego dnia zjechała się komisja miejscowa dla zbadania nadesłanych dyr. Piszczeka, a że jej znalazła stojącą na wysokości swego zadania, więc też przysłała z miejsca do podtraktacyi i w parę dni zbiła kontrakt: ma się rozumieć kieszkowej radości dyr. Piszczeka, który i tak przemysłowiał nad tym pobożnicem, jakby zwoby wyjść suchym. Ukończywszy się Świętego, komisja udała się z powrotem, zabierając b. dyr. Judila, tak że biedak jak nie pyszny musiał w r. 1891 wyjechać z Pilzna, pusczając się ze swą paczką aktorów na prowincyj. - Jak niemu miasto Pilzno pod względem przemysłowem dość wysoko stoi, a zatem i pozostała sprawa garstka publiczności która na swe wymagania i własny smak i byle czem jej nie zadowolni, a przedewszystkiem przepadają za muzyką, stara się zawsze w Czeskim miejskim teatrze mieć dobrą operę

aby zmęczeni bywalcy nie zmienili swego frontu udając się do niemieckiego, który tam również istnieje, i dokłada nawet wszelkich starań aby najmniejszej nawet okazyi upuścić nigdy do teatru nie ma chyba Czecha, pozbawiony tego bodźca, aby nie umiał "Sprzedanej nazeczonej" na pamięć. – Kiedyśmy jeszcze chodzili 4 cl. 8/1 – 1891 r. i na pierwszy ogień puścili Trubadura, poprzedzony reklamą że w roli Hr. Luny, wystąpi znakomity śpiewak polak, co wzbudziło wielkie zainteresowanie publiczności, i nie zawiodło co. Fedyczkowski w partyi Hr. Luny bardzo się podobał, zdobywając sobie uznanie krytyki. Dyrektor był bardzo ukontentowany ze przyszło mu nawet benefis, aby mógł sobie Fedyczkowski pokryć poczynione koszta, lecz nieszczęściu mu wtedy, że czemu długi nie zbożyły niżeli intendentowi Ignacemu Schiebloyi, i redaktorom miejscowym. – Benefis Fedyczkowskiego przypadł na d. 18/II – 1891 r. – Dano była opera czeska Dalibor w której Fedyczkowski śpiewał partyi Króla Władysława,

a talent jego został nagrodzony wspaniałą liry z laurowych liści ukwieconej żywemi kwiatami z wstęgą biało czerwoną i dedykacją: Vítěznému Ševci M. Fedyczkowskiemu Přátelé Umění, Plzeň 18/2-1891r.- Do pobytu znakomitemu śpiewakowi M. F. Przyjaciele sztuki. Pilzno 18/2-1891. i ja się później dowiedział, że ten pierwszy dar był ofiarowany mu przez Czarosłę Pilzeńskiego Dokornego.- Pan Fedyczkowski stał się ulubieńcem publiczności i wraz z dyr. Piszczekiem jako też z całem ensemblem został na drugi sezon zaangażowany.- Dotychczas cała dyr. odprawiła poważną minę z powodu basisty Polaka, który został zaangażowany do Narodnego Divadla,- przez co dyr. Piszczek musiał zaangażować innego basistę a kiedy wrócili na drugi sezon i rozpoczęli znowu pracę, ten odtąd zrobił klapę i dyr. znalazł się z wielkim kłopocie widząc potrzebę zaangażowania jakiegoś basisty dla zapełnienia luki, i zwierzył się z tem Fedycz-

Korskiemu, a ten mu na to odrzekł: że sam będzie śpiewał i jedne i drugie partje. na co dyrektor nie chciał się zgodzić, zwracając słowa: „Panie. - chyba bym chciał pana mieć prędzej na sumieniu żem zdarł mu głos. - Nie, na to moje sumienie nie pozwala. Ale nasz zapalenica nie ustąpił i dyabłem próbę wymógł, że zaprobuje Meyerbera w Hamlecie i za kilka dni go śpiewał, a śpiewał go nadzwyczaj dobrze, skoro znów się pozjawiły kwiaty i wieńce, a dyr. widząc na próbach jak traktuje i śpiewa Meyerbera, ofiarował mu na benefis takowego. I tak dzięki Jedynczkowskiemu pchał się sezon operowy bez nowego śpiewaka. - Zbliżał się koniec sezonu a dyr. Pisarek dowiedziawszy się że o teatr pierwszki ubiega się niejaki dyr. Strzanda pokojowo, a mając już dobrą markę, począł się drożyć stawiając warunki zbyt wygórowane. Kiedy intendent teatru przyjechał sam do Pragi prosząc aby dyr. Pisarek zechciał przyjąć na poprzednich warunkach teatr, to ten ani słuchać nie chciał, a intendent teatru znów nie

będąc upoważnionym do działania samoistnie, nie ubiegły żadnego interesu pozostawiło dyr. ustym uprosz, z czego najbardziej ucierpiało żołnierstwo musząc się pisać z rozypką. - I tak, jedni poszli do obozu Obrony, inni, pro, jeździli się, tylko nasz Feliczko, jak go zwał dyr. pozostał mu wiernym, [redacted] jak dobry żołnierz wiernie godzi. - Dyr. Piszczek zdaje mu regularnie jego gaże [illegible]ckowskiemu, a ten prawie można powiedzieć że wiele pozyskał, bo sobie mógł trochę odpocząć. Lecz widząc że takowi zadługo rozciągają się te dery z zacząć potrosze oglądać za pracą, nie chcąc być nikomu na karku. - I otóż dowiaduje się że dawny jego nauczyciel Gerbicz został dyr. Narodowego, jego się teatru z Lublanie, a reżyserem niejaki Nolli, którego również znał osobiście, więc bez namysłu pisze list, a w kilka dni zostaje angażowany — Podziękowawszy dyr. Piszczekowi za wszystko dobre wyruszył w drogę, bo czasu miał niewiele, a miał przed sobą zadanie niełatwe, musząc się nerwą ją -

zyka słoweńskiego, a tu za miesiąc trzeba było już śpiewać na otwarcie nowego teatru w Lublanie. – Na otwarcie dana była Opera „z Halki Moniuszki, a Fedyczkowski śpiewał partję hetmana Janka, przełożenia Turczyka, co miało miejsce 5 października 1892 r. Podczas tej premiery operowej w tym teatrze Fedyczkowskiego znów spotkała miła niespodzianka; bo kiedy się ukazał na scenie otworzył się huragan oklasków ze słowami: Živio! Izborno! Imenitno! i t. p. /po polsku Żivio; to tak jak Czesi mówią Nazdar, a u nas Czołem! – Izborno! t. j. znakomicie, – a Imenitno! – wybornie lub świetnie. – Chociaż tam co prawda nie było nic świetnego, bo i cóż można zrobić ze słoweńskiego wieśniaka, starego kochanka? Jednakowoż coś, lub jakiegoś figla musiał F. wypłatać gdyż wyciągnął taki burzliwy oklask. – Po kwartecie i arji klóra zakończyła 1 akt, otrzymał znów ogromne brawo i był kilkanaście razy wywoływanym; tak że on jeden był bohaterem tego wieczoru, a to z tego powodu, że wszystkie partje były już dobrze znane publiczności, które śpiewały znakomicie pp. Gerbicz i Danesz! – Tenor który mimo bardzo wy-

głosu

i bardzo żadnego głosu, jakoś nie umiał podbić serduszek publiczności słowiańskiej i kliry nawet w tej partyi przepadł, musiał opuścić Lublanę, a Feclyerkowski stary brzydal zaskarbił sobie szczerem sympatyę wielką publiczności, został stałem jej ulubieńcem. – Następną obrazą była Czarskie-Olenicze, Czechowey szlachcicey, utwór na tle historycznym z czasów średniowiecznych, kiedy panował nad Krainą ostatni z hrabia Celskich Celski, a głównę przeszkodę treści tej opery jest iż w onem czasie szlachta miała prawo pierwszej nocy. I otóż kiedy wydaje bogaty żupan Czechowski, gdzie obecnie się znajduje Celja/Cilli, między Gracem, a Lublaną (młodą córkę) hrabia rozmaitych sposobów, aby między zrabić się młodą do swego zamku dla zaspokojenia swej nędzy, lecz słowiańscy wieśniacy spełnieją zbrodniczy zamiar swego pana mają się na baczności i kiedy hrabia chce wydrzeć tę ofiarę //piękna serenada, zaczajeni przyjaciele młodego, chwytają go i chcą ukarać, mimo że jego Grecz całym narodem. Hrabia widząc.

że to nie żarty, zaczęli się prosić, aby go puścili, że ich wszystkich trzaman złotem obsypie, bez chłopcy Słowiańscy, którym honor był i jest do dziś droższym nad wszystkie skarby świata, odmówili okup pieniężny ofiarując wolność brańcowi; za co ten ujęty ich honorowym postępkiem, wspaniałomyślnie ofiarował im szlachectwo z herbem, Gwiazdy złotej na niebieskim tle. Opera ta, ma taką wartość u nich, jak dla nas polaków Halka; czechów Przedana narzeczona, a niemców Lohengrin. — W tej operze przypada mu partja, batoga z udziale ojca, podobnie, jak Stolnik z Halce, — Teclyerkowski z tej to partji poznałem, iż jest artystą, zjednywając sobie sympatję nawet samego kompozytora, który z chwil szczególniejszej ofiarował mu złotą szpilkę z perłą, z napisaniem kilku taktów wstępnego recitatiwa przed biegłaściwem; znakomicie zaśpiewaniem, — uroczystą na cześć wykonawców tej opery. —

Tuccio była opera Cavaleria Rusticana w której F. śpiewał z wielkim powodzeniem Alfia, ale La parlja nie była nowością dla p. F. - między tem śpiewał w kilku operetkach komicznych parlje i pomimo sukcesu nie zaliczał je do sybirnych - prócz tego śpiewał dwa razy z wielkim koncercie towarzystwa Glasbene matice i towarzystwo muzyczne, Kabaj maker od Dyonaka, z którego wyciągał się na komicie, - było to w wielki tydzień roku 1893.. Teron operowy trwał tu 6 m., a pomimo to nasz bohater śpiewał tylko 18 razy; wynikło to z tego powodu, że wskład opery wchodziły osoby które dawniej grywały jako amatorzy, a tylko jedyny śpiewak Fedyczkowski był ściśle zaangażowany, i w ogólności można rzec że pokątek wernykny towarzystwa, zacrął grubo śpiewkować, ponieważ kierownicy tej drużyny trzymali po 10 srok za ogon, a mianowicie: Nolli był korektorem garderoby Słowiańskiego Narodu, i na próbach miał silnować reżyserji

robiła korektę; kapelmistrz Gerbicz był dyrektorem „Glasbene matice", dawał lekcje śpiewu; tenor Józef Jauszek był kreatorem; pani Gerbicz była nauczycielką fortepianu, a panna Danesz była nauczycielką dykcyi i dla tego też poczęły się próby odbywać wieczorami, a Fedyczkowski musiał całe dnie próżnować aby się doczekać wieczornej próby. - Lecz kiedy ten nie bardzo zaczął przybierać słaby charakter, począł się nasz miłczek różnicą skrycie buntować i pewnego dnia wyrecytował im reprymendę wypowiadając co mu leżało na sercu; kończąc słowami że takim bałwanom do niczego nie dojdą. - Po skończonym seansie Dramatyczne Towarzystwo miało narady i zgodawszy ogólne zebranie, zaprosiło różnicą i Fedyczkowskiego do narad, by był łaskaw im poradzić co począć? Czy zwinąć operę, lub ją prowadzić nadal? Na co Fedyczkowski im rzekł: Nie róbcie panowie tego prożną was! Nie jako członek waszej opery; lecz jako dobrze życzący

wasz przyjaciel skorzystcie mnie zaszczycili
swem zaufaniem, więc proszę pozwolić poża-
żyć mi mój wniosek, a mianowicie dać wam
radę abyście nie zabijali dziecięcia w kolys-
ce, lecz tylko parli raz rozpoczęte dzieło
i pielęgnowali je na chlubę słowieńskiego
narodu i słowieńskiej sztuki wychowywali, i raz
z wielkim trudem i mozołem podjętego dzieła
dzielnych mężów i apostołów waszych pp. Ger-
bicza i Nolli nie obracali w popiół, ku ucie-
sze wielkich waszych współzawodników niem-
ców. - Nadmienić tu wypada, że teatr
w Lublanie był jest jeszcze w tych nieszczę-
śliwych warunkach, że musi się dzielić na
dwie połowy i grywać z niemiecką trupą, któ-
ra odbywając wysoką subwencję, nie szczędzi
wydatków aby tylko sztuki niemieckie wyżej
stały i mogły dominować nad sztuką słowieńską
i byłoby im się to zdało gdyby słowieńcy zostali
tylko z dramatem, bo bez zaprzeczenia trze-
ba przyznać, że niemcy mieli znakomitą ko-
medyę i operetkę, którą szczerem sobie nie-

Frenkiel. - Lecz z budzeni ze snu żywemi słowami Fedyczkowskiego, otrząsli się ze swego odrętwienia i na walnem zgromadzeniu postanowili ogólną uchwałą utrzymać stałą operę, powierzając Fedyczkowskiemu misję, aby pojechał do Pragi wyszukał kilka dobrych sił operowych, któreby się podjęły śpiewać w języku słowiańskim, dla dokompletowania sił słowiańskich, aby można wystawiać większe opery i z pierwszym nędzie potrudno się, bo udało mu się zaangażować prymadonnę byłą koleżankę Fedyczkowskiego z Pilzna niejaką pnę Leszczyńską, Czeszkę z nazwiska Viveg. - Tenorzystę Wacława Zeneszę, syna redaktora Hlasu narodu w Pradze i koloraturowy sopran pnę Zrichovą, córkę obywatela z Nowego-Bydzowa w Czechach, a uczennicę szkoły śpiewu słynnej śpiewaczki Narodnicego Divadla w Pradze, pni Ostrovskiej i komplet był gotów dla słowiańskiej opery w Lublanie. Podczas pobytu w Pradze, dowiedział się że dyrekcja teatru w Bernie (stolica) pod nazwą „Narodnego divadla obejmuje p. Fiszczek dawny

dyrektor Fedyczkowskiego i przy spotkaniu się pierwszy zaproponował F., czyby nie zechciał powrócić do niego na powrót, ale p. F. odpowiedział, - że znajzięższą chęcią by wrócił, lecz jest związany kontraktem z Lublaną, a przytem nie chciał by się odpłacić złością com za ich dobre serce czarnowdzięcznością. - Dyr. Pittschek nie dając za wygraną zaczął namawiać F., że to nie dla niego jest miejsce ponieważ musi śpiewać partję basową, co koniec końcem źle bardzo odbije się na jego głosie, a przytem powiem panu prawdę jestesi mi bardzo potrzebnym, bo ani z Zagb nie mogę dostać dramatycznego barytonisty, co i dla pańskiego głosu byłby z korzyścią bo śpiewał byś z swoim głosie, a ja mógł bym basistę dać na twoje miejsce i proszę niech pan będzie łaskaw zakomunikować dyrekcyi Lublańskiej moją propozycyę, a ręczę panu że nie pójdzie trudno i jestem tego pewny że się na to zgodzą i pana wykupią z kontraktu.

Wobec tych propozycji p. F. rad nie rad musiał próbować szczęścia i wnet podpisał umowę z p. Piszczekiem który mu poprzednio wzniósł 2000 złr. kaucji, które p. Fedyczkowski nie chciał przyjąć kładąc warunek, że jeżeli dyr. Lubliński się nie zgodzi to umowa na Berno jest nie ważną i żeby dyrektor do mnie miał w takim razie najmniejszej uwagi na co dyr. Piszczek dobrodusznie mówi temi słowy: „Nie bój się miły Fedziorko!" - jestem pewny że wszystko będzie dobre i mam nadzieję że nie będziesz tego żałował. - Nie zadawniony sobie interes engażowania wyż. wspomnionych sił dla Lublany Fedyczkowski również zaproponował im Łaszczyna (niejakiego Waszczyka) drogie miejsce, tłomacząc się temi że uważa iż tu głos zaczyna wyrabiać wkulek tego że śpiewa basem. Jak się tam sprawa nie wiadomo, dość że się zgodzili, ale najprawdopodobniej słowo p. Gerbicza najwięcej tu zaważyło na korzyść Fedyczkowskiego, bo jako fachowiec musiał przyznać że Fedyczkowskiego prośba jest uzasadniona gdyż wkulek tego został wolnym z kontraktu.

Fedyczkowski w tej chwili doniósł p. Piszczek że jej jest jego członkiem, czego dyr. był bardzo uradowany, bo skład operowy był w komplecie i tylko brakał nieco cierpliwie na p. T., a był to zespół nie lada jaki sił wokalnych. - Kiedy Fedyczkowski przyjechał do Lwowa rozpoczęły się próby w całej pełni, a oper w któlkim czasie mającego opuścić widownię kinkietów letniego teatru na Krak.-Winohradech w Pradze z firmą jako opery Narodnego Divadla w Bernie. Na pierwsze przedstawienie Trubadura zaprosił dyr. Piszczek Komitet Narodnego Druževa z Berna, który po skończonym spektaklu winszował dyrektorowi z nabytego materjału ś.j. solistów, chóru i orkiestry, mówiąc że z takiemi siłami może śmiało walczyć w polu pierwszeństwa. - Wspomniany ów komitet składał się z następujących mężów: Dr. Baron Prażak, Dr. Zyrański i Fabrykant i prokurysta Zjednoczonego Banku Jarosław Kettner, oni to stoją na czele towarzystwa teatralnego w Bernie; starali się w ten sposób podtrzymać

ducha narodowego czeskiego na Morawach
przed zgubnem naporem niemieckiej hegemonii, wiedząc dobrze że naród może się
tylko jedynie przez teatr z uniesienia obudzić
wyrzec na scenie słowa, lub pieśni z języku ojczystem, a że Berno jest najwięcej z
niemczone ze wszystkich miast Słowiańskich w Austryi, więc też trudności są
bardzo wielkie, koło pielęgnowania ducha
narodu a zasługa największa należy się tym
obywatelom pewnie których wspomniałem,
prawdziwych synów narodu czeskiego na
Morawach. Niemcy w Bernie są najbogatszą częścią obywatelstwa, bo są to fabrykanci miljonowi i sklep jest w rękach niemieckich.
Zbudowali sobie wspaniały teatr kosztem
2ch miljonów złotych słuchają komedyj, operet i operetę na wysokiej skale, zaco otrzymują wysoką subwencyę krajową. Czesi zaś prawie
nie część robotnicza, złożona z nielicznej liczby
adwokatów, doktorów, urzędników i kupców, którym leży na sercu tylko dobro, aby czeska

ludność miała przybytek sztuki tej samej miary co piciuś, chociażby w skromnej ramie. Dyr. Piszczek wraz ze swoją drużyną rozpoczął sezon operowy w Bernie dnia 7/11-93r. dając operę czeską Hubickiego „Wesele Smetany, a Fedyczkowski śpiewał w tej operze partję barytonową Tomasza, w której się bardzo podobał, jak również cały ensemble znakomicie się wywiązał z zadania i był serdecznie przyjęty przez publiczność czeską w Bernie. Tak przejdzie Fedyczkowski z dyr. Piszczeka 3 lata, zdobywszy sobie ogólną sympatję i poważanie u publiczności, tworząc sam kilka wybitnych postaci w operach: Tajemnica (Smetany), partja Kaliny; Balu maskowym (Renata); Car i cesarz, partja I-szego pasterza; Ernani Don Carlos; Cyrulika; Nellusko. Pikowa Dama (Czajkowskiego) Księcia Jeleńskiego i Wilhelma Tell (Rossiniego). Opera Piszczeka przez przeciąg 3mu l.j. od d. 4/11-93r. do d. 28/3. 1894r. grała każdego sezonu sześć miesięcy i sprowadzała sobie dobrą markę dochodu z [illegible]

na szereg przedstawień do Splitu (Spalatu) w Dalmacji. – Tam teron trwał 6 tygodni, w którym to czasie dano 20 przedstawień operowych, z których Fedyczkowski śpiewał 12 razy w najrzędniejszych i najfrekwentowańszych partjach. – Wypadnie mi tu wspomnieć o Nadbrzeżnej krainie (Dalmacji), która jakby gniewając się na inne ziemie Słowiańskie, skrzętnie za olbrzymiemi skalistemi górami od północy spoglądając dumnie na południe, jak gdyby chciała przyciągnąć ku sobie cały kraj południowy (czyli Włochy), bo mieć mając do tego największe prawo, gdyż od tylu lat nosi na sobie ślady starych Rzymian i średniowiecznych Włochów. I doprawdy, jadąc okrętem nigdy by człowiek nie przypuszczał, że się znajduje choć na dawną Słowiańszczyźnie, a z przybyciem do Splitu nie widzi samych Włochów i słyszy tylko język włoski. – Czasami dobrze do tego ucha rozmowa tamtejsza, a gdy zwróci się oczy w tę stronę, to ujrzysz kupkę drugaczy rozmawiających. –

„Żal mi się żal jakiś zrobił kiedym ujrzał [illegible]
ks. [illegible] podobną do naszych Huculek, jakie to
czarne, wypłowiałe i brudne, biedne póty nagie
były, i siedząc pod olbrzymim murem świą-
dzy Dzokleciana otaczającego Cesarza Rzym-
skiego nasobywała do kęsina onymanych
główek z ogórem mlekiem, aby mąż choć
za parę groszy zbyć swój towar, dla kupna
soli, bo o czemś więcej nie ma ani mowy i oto
te biedne istoty nasobnijące głosno na ulicy
przechodniów po hiszpańsku: „Compadre
kupi mleko.“ Spliż pozostał pozostający 15 ty-
sięcy mieszkańców z Hiszpanii i Włoch wybudował
sobie na oko skromny teatrzyk, a olbrzymi i
wspaniały teatrzyk Teatro; n. p. scena jest tak
wielką jak u teatru Za Cesarza 24 actów i 24 Actrysami,
a amfiteatr jest różnicą siedzi, gdyż u nim
różnych piętrach miesci 90 tysięcy, a publicyja jest
o 4 tysiące — No najpiękniejszym dowodem jest to,
że dyr. Pisarek wydawszy do dzisiaj opery deko-
racje teatru za 24 actów u miesiącu: Lohen-
grina i Afrykanki, które były u samą miarę

na scenie teatru Splickiego. - Teatrem zajmuje się miasto, a ubóstwo jest tak, że jeden rok jest teatr dla Włochów, a drugi dla Horwatów, bez ani jedni, ani drudzy nie potrafią dać stałych lub centralnych. Kiedy jeden pada rok dla Włochów, to oni sprowadzają sobie z Włoch znakomitą operę, a Horwaci mają trudniejsze zadanie, ponieważ mają tak samo wielkie wymagania, a na sprowadzenie wielkich operowych trup ich nie stać, jak np. z Narodnego divadla w Pradze, Lwowa i Warszawy, gdzie ostatnie operowe koszują bajońskie sumy, więc też się te lat upływa nim Horwaci mogą mieć jaką operę, z czego korzystają Włosi i zjeżdżają sobie co roku. Jeden amator sztuki scenicznej, zamożny wysłużony oficer armji austryjackiej niejaki Ohmučevitch założył trupę operową z orchestrą grającą i tenorzystą z teatru An der Wien w Wiedniu po czesku. - A stolicą tej trupy, z roku 1894 zasiadł dr Split i rozpoczął swoją działalność, a choć posiadał bardzo mierny ensemble operowy, posiadają naprawdę tylko jednego śpiewaka.

operowego niejakiego Emanuela Krauz, by
bo reszta była to zdaje się operetkowe, lecz Hor-
gasi byli mu iza to z dreszczami i nagradzali dyrek-
tora jakoteż i śliczniutkimi bijonami upominkami.
Na drugą Górzacką kolej byli już ostrożniejsi
i zahrogueli prezes Cor Lepnogr. wysłali jedno-
go ze swoich członków komitetu teatralne-
go na zwiady, aby zpenetrował się, jakie teatry
z Czechach, który będzie uważał za odpowiedni
zastawy
zaczęli pertraktacje. - Wybór padł na Bernenicką ope-
retę pod Liszczkiem, z którym to znajdował się i nasz
Fedio, - Kiedy rozpoczęli seron z Splicie to
Fedyczkowski miał taki nawał pracy, że pro-
stu zdał się niewolnikiem sceny, ponie-
waż nie miał zastępcy i na nim spoczywał cały
repertuar i wskutek ani się nie mógł pozna-
jomić z nikim, musząc na swój głos uważać jak
na zegarek aby ciągle być dyspozycyjnym,
aż dopiero przy końcowym przedstawieniu
Lohengrina, po pierwszym akcie podczas pauzy
zjawili się pp. Komitetowi wręczając Fedyczkow-
skiemu olbrzymi wieniec laurowy z ogromną

wstęgą trójkolorowej barwy i napisem po Horwacku
/ Prigodom Gostovanja Češke operne Družine Slovatelji
Splječani; Umjetniku Marcelliju Fedyczkowskyju. —
Split 18/5 96. - Przy którym to wieńcu było
przyczepione dwie szpary złotych spinek
do mankietów oryginalnego Splickiego
wyrobu, czyli Dalmackiego, - a na dwa dni
przed odjazdem wydali Horwaci: można
iwiadczenia; Królewski bankiet pożegnalny
we Joaer Teatru obszernej sali, i tu dopiero
zobaczyć przedstawicieli Narodu Horwackie-
go z Dalmacyi. - Wspomniony bankiet
odbywał się w piątek na który zjechało społe-
czeństwo horwackie tłumnie, niosąc w dani
co kto mógł; nie brak tam było kwiatów
i innych ozdobnych podniebienie Słu-
ków, chcąc swoje wdzięczne serca okazać
czeskiej drużynie za sprawiona im przy-
jemność, a podczas nader sympatyczne
toasty i mowy na pomyślny rozwój Czeskiej
opery nie szczędząc pełnych słów uznania
dla dyr. Jiraczka, że potrafił na takiej stopie

pierwszorzędnej postawić się drużyny mogącej rywalizować z pierwszorzędnemi szeregami – Pierwszy przemówił burmistrz miasta Splitu, dziękując dyrekt. Borowi Pisarzewskiej; – drugi mówił dyr. Pisarzewski dziękując za gościnę; – następnie przemówił doktór Sawiejszy po Rosyjsku z ogromnym zapałem o idei Słowiańskiej, zgodzie i jedności wszystkich Słowian, ale w duchu Panslawistycznym i t. p., a gdy zakończył to huczne brawa, – podobną do Jedynczkowskiego dyr. Pisarzewski z kilku panami abu był łaskaw tłumaczył głosy polskiego języka, – że to bardzo szczęśliwy traf iż z dzisiejszej tak uroczystej uczcie są reprezentowane wszystkie główne narody Słowiańskie jakoto: Rossyjski, Polski, Czeski i Horwacki a każden reprezentował swój naród z ojczystym swym i na niego zwyczajem rzeczy przypadającej. – Jedynczkowski zakończony tak niespodzianie uczuł się z wielkim kłopocie nie wiedząc jak się wywinąć z zadania, bez przyciśnięty do muru; począł mówić co mu serce dyktowało zaczęło: Moi Panowie. Przedewszystkiem szczęśliwy jestem że okoliczność losu zagnała mnie do uroczego Słowiańskiego

kraju Dalmacyi, gdzie duszą polską a językiem Czeskim i Horwackim i, piękną słowiańską bohaterstwem zdobyć szczere i niekłamane uznanie, bogato hojnie wynagrodzony, - za co składam Wam, Panowie serdeczne staropolskie Bóg zapłać, a dla zatrwożenia myśli złej pozwolcie jako brata słowiańskiego pozdrowić: Żeby nam Boże wszystkim jak tu jesteśmy, dożyć się szczęśliwie pod jednem sztandarem wolności słowiańskiej. Żywio! Nazdar! Czołem! Na co Horwaci i Czesi z ogromnym zapałem krzyknęli: Dej Bo Bah! - Dajbo Bóg i jednogłośnie zaintonowali hymn słowiański na nutę jeszcze Polska nie zginęła, dziękując Jagiellończykowi za krokiem, lecz serdecznie słowa po polsku. - Jednocześnie zabrał przemówił się do Jagiellończyka Prezes Towarzystwa ś. Jan Nepomucen Lackovic dyskutowany jegomość, który jak się później dowiedziałem był misjonarzem, jednym z najbogatszych na całą Dalmację, i ów to jegomość oprócz tego jest również śpiewakiem tenorem i śpiewa jako amator że z swoim czasie miał szczęście bawić się ze sławnym polskim tenorzystą Władysławem

Ministrem w Medjolanie, uczęć się u jednego na-
uczyciela śpiewu, później naśmienił, że byłoby bar-
dzo pożądanem gdyby śpiéw mógł odrodzić opera
polska, - na co F. Oberf: - że jak liczcy wró-
ce do ojczyzny, a znając zamiłowania literackie
publiczności znajdę okoliczności, że zaprowadzę
dyrekcyę; a musi ona być jeszcze lepszą od opery dyr.
Pisarskiego. Na co ś. Łukaszewicz rzekł: O! pardon, chcemy
nie chcemy lepszej, tylko aby była polska i o ile moż-
ności aby były dane polskie kompozycyje: n.p.
Halka, Straszny dwór, Hrabina, - Fedyczkow-
ski wielce zdziwiony pyta się: Kogo pan dobrodziej ma
te opery? - Widziałem Halkę i Straszny dwór na sceni-
nie muzycznej w Wiedniu, a Hrabina mam w domu
i często sobie ją przegrywam, a jak to kardo pięk-
na opera i wyśpiewują to polacy mają bardzo wiele
cennych swojskich utworów. — Na co mu Fedycz-
kowski odrzekł: O! tak! mamy to mamy, lecz
nasza publiczność nie popiera (swojskiej) opery, utwo-
rów czego dyrektorzy, jako też kompozytorowie na
tem bardzo cierpią! - Po wysłuchaniu słów Fedyczkow-
skiego w zamyśleniu, zwrócił się następnie ze słowami do

biegu – a ciże nie zapomni pan o dobiciu prawa?!...
Ależ oczywiście, jak tylko powrócę do kraju, to zaraz też zacznę rozglądać za odpowiednim materjałem, a skoro go znajdę, to niezwłocznie mu zaproponuję podobnych progów dobicia. Podczas naszej za obecności p. Łuksza otrzymał list adresowany na bilecie wizytowym, prosząc o odesłanie na jego imię – Dodał jego słowa: Kochany p. Fedyszyński na pożegnanie nie może mi pan odmówić jednej prośby, a mianowicie: zaszczycenia mego domu tą wizytą i zjedz dzisiejszą wieczerzę pana jadło. – Nazajutrz podczas wizyty Fedyszyński był bardzo serdecznie przyjęty u p. Łuksza, a na pożegnanie podarował Fedyszyńskiemu 12 butl. rozmaitych najlepszych gatunków wina. – Odjazd ze Opalatu nastąpił o 1½ godz., a cały zastęp kozackiej jubilerności, jako też wszyscy Członkowie Towarzystwa, już o godz. 10 zrana byli na okręcie wystrojeni odświętnie, żegnając ze łzami w oczach wyruszającego ojczyznę swoją; Powodzenia mu życzą! Zdrowia! Nazdar! Czołem i t. d., tak długo jak tylko oko mogło dosięgnąć i nabożnie kochyrać Ich poczciwości wyjęczał.

Dyrektor Pierzek pomimo odniesionego zaka-
su moralnego i materjalnie wyszedł świetnie, gdyż
w ciągu 6 tygodni zarobił na czysto 8 tysięcy
złotych, a mając taki potężny zarobek zaczął się
dyr. Pierzek drożyć zdaniejąc wyższe warunki na
Berno - jak to już raz uczynił w Lwowie i Dra-
żdżo Narodowego teatru w Brnie chciało go ruskie-
mi siłami porządkę wraz z jego współpracownikami,
lecz niektóre warunki postawione nie odpowiadały
ich ludzkości, a mianowicie dowiedziawszy się że z nim
pozostanie konkurencja od osobnej jego nieprzyjaciel-
stwo bardziej się zaciął i ani razu nie chciał ustą-
pić od postawionych tych warunków. - Chociaż tak
wszędy wiedziano to dyr. przy odnowieniu jednej umo-
wy z Berno - miał jakiejś szczególnego pecha,
spotykał sam pokpił sprawę, a mianowicie: Kiedy
uczniowie z "Salacia" to w Brnie rozbrzmiała się kre-
ja obijała muzycznego teatru i nie wiadomo, -
czy. przez pomyłkę? - czy też pod wpływem wyższych
trunków? - na ostatnie zapytanie telegraficzne
najgrzeczniej odrzekł Nie! A spostrzegłszy się z godzi-
ną, że źle zrobił; było już niejakiego odwoływać swego słowa

i tym gorączkowym czynem pokpił sam całą sprawę, bo może byłoby i dosyć do jakich pomyślnych rezultatów, ale że co nagle, tak po djabelu, jak mówią stare przysłowia, tak i tu ze gryzkiem mógł jedynie sobie samemu winę przypisać, wskutek czego najgorszą zbratę poniósł zerwisz, ponieważ musiał się rozdzielić na dwie strony. I tak; tenor Bogumił Šlak został zaangażowany do Narodnego Gradu w Zagrzebiu na miejsce Florjańskiego, a bassista Edgard Aschenbrener został zaangażowany do opery Zajcebskiego. — Primadonna ellarowska Wolnerowa przeszła do dyr. Strandy do Osijeka, a tylko nasz Fedyczkowski jakoś się nie śpieszył i przestał jeszcze z resztą u dyr. Pisseckа. W tym stanie rzeczy udał do Pragi nowo wybrany intendent Lublańskiego teatru Dr. Franciszek Tekavcic i zaangażował Fedyczkowskiego do siebie proponując mu, czyby nie powrócił do Lublany, — ponieważ z tym bassistą którego dał im na swoje miejsce nie mogli się jakoś pogodzić, pomimo że jako śpiewak, był bardzo dobry, lecz z natury będąc przykrym ciągle im robił burdy, co już im się koniec końcem musiało upryknąć i do Zagrzebia wyjechał; że aż przez niego dyr. Zerbica musiał

ustąpić, a do tego jeszcze miał bardzo wysokie wymagania, tak że przekonawszy go się pozbyć za jaką bądź cenę, – a dowiedziawszy się że zespół dyr. Pirzecka został rozprószony, nisze wkrótce tegoż wypłaci impresaria Mu Jurkowicza Fedyczkowskiego, ofiaruje mu lepsze warunki jak poprzednio. Nie namyślając się wiele Fedyczkowski podpisał umowę, otrzymawszy honorarjum, mając się za 15 dni zjawić w Lublanie. –

Podczas jego nieobecności w Lublanie, opera zrobiła wielki postęp, tak że Fedyczkowski obejmując dział ten musiał się dowiedzieć aż 15 oper w których miał główne partje i to w języku słowiańskim, aby repertuar nie doznał uszczerbku. – Rozstawszy się z dyr. Pirzechem bardzo serdecznie wyruszył do Lublany, do swych ulubieńców, a kiedy przybył to został przyjęty przez Pp. Jakszczicza i Pna Gustawa Pirca którzy go zawieźli do nowo zbudowanego domu narodowego, gdzie zgodzę go i cieszę się że dobrze wspomniał słowa, a podczas pogadanki Pp. Jakszczicz nadmienił że mają zamiar wystawić polską operę Halkę, która już jest wygotowana i przetłumaczona przez Stanisława Gerbicza, który chciał ją wystawić, lecz śmierć zabrała mu jakoś chwilę

Więc teraz skorośmy Panu pozyskali, to może nam wpadnie na myśl dokończyć raz rozpoczętego dzieła, a chcielibyśmy aby Wasze dzieło miało siedzibę [illegible] Lubbenskiej ozdobę bez rumieńca, ale jeżeli masz Pan [illegible] dużo do pracy, więc zostawimy to na przyszły sezon, aby mieli podczas [illegible] wakacyj dzieło wspomniane dobrze przygotowane. - Jedyczkowski podziękował za łaskawe względy dla polskiej opery, jako też za sympatyję jaką go obdarzono i wróżny się do pracy i studiowania repertuaru każdą partyj na narnaczony czas umiał i świetnie się z nią wyśpiewał, a poczem benefis, na który sobie obrał Skrzetuskiego nakreślony, w którym zbierał z wielkim powodzeniem partyje Rocala! Jeżeli zaś Dramatyczne ozdobiło biało między swoją publicznością Sanu 250 kr. złr. z wybranym pierścieniem laurowym, a poza tego otrzymał pobocz z czystego zysku co mu [illegible] nieźle kapitalik pokaźną sumę, było to 5/3 - 97 złr. Na przyszły sezon zostaje cały ensemble razem

obrany. - a poderas b^ciu miesięcznych ferji
umiała się opera polska wynieść a na począt-
ku sezonu miała być wyklasiona jako nowość
operowa. Partje były obsadzone tak: Skolnik -
Fedyczkowski; Zofja — p^ni Horwath; Janusz -
p^ni Nolli; Halka p^ni Szeryzitsa i Jontek -
p^n Rarkusier, a mniejsze partje objęły siły miejscowe
i słowiańskie i można rzec że obsada była znakomi-
ta, a Fedyczkowski uszczęśliwiony dokładał
wszelkich starań, aby dzieło polskiego mistrza
Moniuszki było dobrze nastudjowane. Ka-
pelmistrzem był stary znajomy, kolega z opo-
ry Silezewski niejaki Hipolit Beniszek,
ten zrazu się szczerze do nauki chóru, tak
że z końcem lipca 1897r. opera była zupełnie
nastudjowana, a z pierwszym zaczęły się pró-
by całościowe, które szły bardzo dobrze.
Pewnego dnia jeden ze słowiańców kolega, który
śpiewał mniejszą partję, a który był zwolennikiem
Halki i zarazem serdecznym przyjacielem p. F.
powiedział mu w sekrecie że słyszał, że opera Halka
nie pójdzie wcale, i że pracują przeciw temu zdzwo-

gie żydzi, którym na tem zależy aby to dzieło nie przyszło do skutku, ale wiecznaj mi pan że to nie pochodzi od Słowieńców, a szkoda taka piękna opera, tyle pracy i wszystko pójdzie na marne. Feldyerkowski milcząc jakby szczerem ugodzony, wnet zmiarkował skąd wiatr wieje, lecz udał jak by mu na tem mało zależało, - dodając: - no! zobaczymy! - czy im się ta szlachta uda?!! - Natenczas na próbie ansamblowej, kapelmistrz Benisek zaczął robić niewyraźne miny, a p. F. nie dbając o co chodzi, nie spuszczał z niego oka, skrycie śledząc co dalej nastąpi. - I kiedy nastąpił trzeci akt, gdzie chóry mają popisowe miejsca, naraz wyrwa się od fortepianu i mówi: - tak dalej nie może iść, - udaje energiczno-troskliwego i zrywa próbę, a Feldyerkowski pyta się dla czego pan to robisz? - kiedy wszystko idzie dobrze! Na co ten zobaczenie dopiero; - jak idzie dobrze! - kiedy jeden z tym chórze jest tak kanicznie przedsiębiorczy że nie można słuchać tego chóru, a Feldyerkowski rzekł mu na to; - to pan dopiero

teraz spotkałeś?!? A gdzież pan był przez 4 miesiące?! Teraz, jak jest wszystko zmiane, to panu tekst nie dobry?!!! Nie bój się Pan! ja znam przyczyny pańskiego postępowania!!!" I z temi słowy krasnoludy zniknęły z oczu. Nazajutrz rano o wpół do dziesiątej udał się do intendenta Dra Tekawicza i przedstawił mu całą sprawę, a temuż pozostawił: jeżeli tylko o poprawienie tekstu idzie, to my damy całą operę na nowo przetłumaczyć, a opera musi pójść. — Tymczasem pisze dwa listy. Jeden do prof. Ant. Funtka, aby jaknajprędzej się zajął przekładem tekstu opery, a drugi do kapelmistrza Beniszka, aby postarał się o partyturę muzyczną Halki do prof. Funtkowego czasu. — Lecz pomimo szczerych chęci i pracy naszego Fedyszkowskiego działającego wespół z Dr Tekawiczem, który był ogromnym wielbicielem Halki, - musiała ulec partyja męczącej, - która na odgłos serca domagała się wystawienia Carmeny. — Do wystawienia Carmeny już był poprawiony tekst w Kołomyi.

a Fedyczkowska umy[illegible] przeglądał partje nie zauważyłem najmniejszej zmiany, a tylko w chórach gdzie niegdzie co[illegible] zmienione w słowach. — Pan Jenisek niby to uradowany z poprawionego tekstu robił kilka prób i opera była zupełnie przygotowaną do wystawienia. Ot nasz kochany Fedyczkowski udając obojętnego chodził i pokryjomu przeglądał kostjumy, kombinując ułożenie krakowi teatralnemu, aby nie narazić Dramatyczne Towarzystwo na wielkie koszta, i tak jak by przeczuł, że słowami nieprzyjaciel będzie się starał pokrzyżować plany jego, podstawiając nogę naszej kochanej Halce — Całe zajęcie że rok temu była daną opera słowiańskiego kompozytora Jarmy- „Ksenia," libretto której oparte było na tle życia Rossyjskiego przed 200 laty, więc były dosyć ładne szlacheckie kostjumy Rossyjskie sprawione, ale to były rossyjskie więc Fedyczkowskiemu zmienić nie pozwalało wystawić naszą perłę muzyczną w tych kostjumach. — Intendentura z całą pewnością zgodziła by się z chęcią na kostjumy do Halki, gdyby nie ten kłoi, co wspad

na każdym kroku Panom Komitetowym do ucha
żeby nie dawali robić kostjumów, ponieważ to się nie
opłaci wcale, tłocząc formę [illegible] głupstwa, a to że
Halka jest opera stara, że się nie podobała w Pra-
dze i że na innych scenach wcale nie grają i t.p.
No jednem słowem, że to będzie wielkie fiasco.
Feldyczkowski nadając że nic nie wie; - niedziad
wszystko, ale milczał; - lecz skoro miarka i dla
Hadra się już przebrała, postanowił im oczy
zwieść słowa prawdy. - Zwrócił się do inżyn.
Denka Dyr. Cekarczicza i pyta? Dlaczego
to panie inżynierze Halka została zupeł-
nie zaniechana? Na co ten mu odpowiada:
„Kochany Panie. - Wiesz dobrze, że byłem i
jestem zawsze przeciwnikiem tej opery, ale kto
nagadał głupstw Członkom Komitetu,
że kostjumy są bardzo drogie i że się do-
niczego nie dadzą użyć, a Drużstwo tym cza-
sem poniesie przez to wielką stratę i że ogólne
wystawa Halki będzie wiele kosztowała, a widzów
zysku się zbyt mało - o tu już Feldyczkowskiego
cierpliwość się wyczerpała. — Zrywa się i mówi

Jak:- Więc kiedy już trzeźwie doszli do celu, to
ja nie mam więcej tu co już robić! Żabiera-
jąc się z temi słowy do odejścia, lecz Dr. Ścha-
rzicz, łapiąc Fedyczkowskiego, zaczął go pro-
sząc i łagodzić, że go tak dolecze dokuczli
temi kosztami, tłomacząc się że to przecież nie
z jego winy, zaporuczając że będzie się starał je-
szcze zdemu zaradzić i że przez Halkę po-
ruszył się nazad ze swoim najlepszymi przy-
jaciółmi na otwartym powietrzu, do tego
kłopotu; - że podał przymiemą rezygnację z stu-
denta, a że zrobił to jedynie tylko dla
Dr. Tanczara który go prosił aby wydrwał choć
do końca zerowu, i kończąc swoje słowa, od-
zywa się do Fedyczkowskiego:- "No ale mo-
że jest jaki inny zapoźć?- Może by nam
się udało z kliczego polskiego teatru wypoży-
czyć kostjumów?" - Złożymy kaucje z któ-
rym z Państwa i zapłacimy za wypożyczenie tychże,
a jak się pokaże że opera się podoba, to ma-
jąc wzory, każemy zrobić kostjumy. „Prze-
cież pan się dobrze, że my pieniędze mamy

i nie żałujemy na wydatki polskiej opery, tylko chcemy być pewni że pieniądze nie będą na marne wyrzucone — Ś. nr. — Na takie Piknikum coż wypadało uczynić naszemu Fedzidzie?! Jacl nie rad musiał się zgodzić. — Będąc upoważniony, napisał dwie telegramy; jedną do Krakowskiej, a drugą do Lwowskiej. — Pierwsza odpowiedź nadeszła z Krakowa, a brzmiała że dyrektora nie ma w Krakowie, a że dwora odpowiedziano że właśnie sami w tym czasie wydatki większe kostjumów pożyczyć nie mogą i takim sposobem stracony zwłaszcza był 4-o dniowy czas, a za telegramy drugiego zapłacił około 15 zł, za co by można było zrobić dwa piękne kostjumy. — Ale intendent P. Tekawcica nie dał za wygrane i zatelegrafował jeszcze do Narodnego teatru w Pradze, a kilka dni otrzymał odpowiedź od dyr. F. Kuberla że kostjumy już zostały wysłane. — I niecierpliwie przybyły do Lublany w sam dzień Wigilji gdzie już nie można je było odebrać z powodu zamkniętych wiąt. P. Tekawcica ucieszony że dyrektor [illegible]

postąpił jak prawdziwy gentelmen podziękować mu serdecznie i naznaczyć premjerę na 26/12-97 r. To jest na trzeci dzień świąt, który to dzień był średny jak na premjerę, nienależ ilepo że korzystny będą 4 pondżku, o których to dzień można było się dopiero przekonać tego samego dnia. - Lecz o Boże! Co za rozczarowanie ogólne wszystkich z Fedyczkowskim na czele, kiedy zaczęto wyjmować te upragnione korzyści. - Toż tam przez kupy takiej nicości się nie znajdowało. - Fedyczkowski wściekły i okropny gniew kazał te tacy zabrać nazad, a sam pobiegł do intendenta i oświadczył mu że Halka 4 żaden sposób nie może być dzisiaj daną, a jeżeli by kto się poważył wystawić Halkę 4 tych kostjumach, - to daje słowo jako polak, że widzów 4 tej operze pod żadnym warunkiem nie wpuści, chociażby go to miało kosztować nawet engagementu. - „Ja nie pozwolę polskiej sztuki profanować..." /Dn 4/5 Tekaterica pańska d. 6 [illegible]

na rozmyślonego Fedyczkowskiego, uśmiechając się wyjmuje list z biurka od prezydenta miasta (Župana) pana Jana Hribara i czyta: — „Ponieważ Ministerjum Hrabiego Karim. Badeniego, rozłażącej skrupiejszy sposób zniewalone przez niemców w Morlaunie, a jako prezydent ministrowi-rodakom polskim pracować, aby choć w czasie coś uczynić dla Słowian. — Więc my Słoweńcy jako prawdziwi Słowianie! Musimy pierwsi się zamanifestować na rzecz Polaków. A mając bardzo szczęśliwy traf i mianowicie przygotowaną polską operę Halkę! Proszę bardzo Dram. Druzstwo, by wystawiło Halkę z całem pietyzmem, aby strzała wystawioną godnie tego szlachetnego polskiego narodu! —

Jan Hribar. —

Dr. Tekavcic skończywszy czytanie listu spogląda na Fedyczkowskiego z uśmiechem i mówi: — No i cóż pan teraz powie na to? Na co [illegible]

konki odbarł, że tem bardziej nie może być wy-
stawiona Halka, bo to by było podwójne pias-
ko, jak dla Strzelskiej sztuki, tak i dla Got-
skiej, nie mówiąc już wcale o manipulacjach
Stosiatnich! Na jednem słowem byłoby to
brzydki skandal, ku uciesze naszych
wrogów. - Po tak skanowanej odpowiedzi Te-
dyczkowskiego, P. Echaverier napisał bilet do
drukarni aby zamiast Halki dano Trubadura
J.j. aby Halka odwołać, z powodu niespry-
gotowania kostjumów. - Po wysłaniu bilet-
du drukarni; wracamy się do Tedyczkowskiego
zapytuje go: - No i cóż kochany p. Tedyczkow-
ski, jesteś pan zadowolniony żem odwołał
Halkę?!! - Na co mu nasz kochany Tedycz-
kowski; - jeżeli na zawsze, to jestem bardzo
odwołany! - Ależ panie to nigdy być nie
może; - Halka musi pójść, i to z krótkim
czasie. - Otrzem niech idzie lecz z godnej
strony, bo inaczej, przeleje sobie powtóry jes-
cze raz już wypowiedziane słowa: - że unikam
tego co krytyków i widzów gdzie mnie tylko
oczy poniosą —

No ale tutaj pojechał pan jakby złemu zaradzić, podał pan jakiś środek. – Czasem jest jeden środek którego można użyć by to chorobę, a mianowicie zrównać nowych kurjuszów, t.j. aby nie była dana ziemczynicza władza nad kierownictwem tego dzieła, a ja ze swej strony dołożę wielkich starań, aby dzieło uratować. – A czy kochany panie Fedyczkowski, zdążylibyśmy na dziś 31/12-go? Owszem wszystko da się zrobić, lecz trzeba się zabrać z całym zaparciem, to wszystko da się zrobić. – No dobrze! Jeżeli damy panu nie ograniczoną władzę nad kierownictwem wykazanych robót, to ile to może kosztować? – Na wynagrodzenie można na to wynagrodzić 200 zł. – Na co Fedyczkowski odbąknął że to wszystkiemi siłami wykonamy. A więc skoro pan tak pojedziesz to tam ulicą i jazda do roboty. – Siada i pisze bilet, że wszystko co pójdzie p. Fedyczkowski potrzebował i każe robić co się tyczy kurjuszów do Kalisza-wszystko mają z jaknajwiększą skwapliwością wykonywać, aby praca została uskutecznioną na oznaczony [illegible]

Drugi brat inny do interesenta jako Prokop,
chory pchnął prośbę Katyna i Administratora
tegoż Majątku, a dyr. Banku Ziemi i Rubla-
Któremu sobie część Klonca, bierze, za
tem nasz Fedzio, do tego p. Prokop o
pełnomocnictwo na zakupy rozmaitych
materjałów, a kiedy to otrzymał zmie tra-
ca do teatru, aby wydać polecenie kra-
cowi teatralnemu. — Jak widać wiele kło-
potów, trudów i braku czasu by zakładnie miał 24
godzin do rozporządzenia stanowi na stopie,
bo na godzinę 5 p.p. z dzieci bremjony będą wszystkie
kostjumy dla wszystkich gotowe i na swojem
miejscu. - Teatr był zupełnie wyprzedany,
a publiczność dzieliła się na kilka partji. -
Jedna rozentuzjazmowana, druga ciekawa, a trze-
cia część publiczności zazdrosna. - I prawdę gło-
si przysłowie, że jeszcze takiego się nie urodził, co-
by ludziom dogodził. — Fedyczkowski będzie
na wszystko ślepy, głuchy i niemy, biegał
od jednego do drugiego, wszystkich i wszystko
kontrolując i poprawiając, a kiedy wynaj

że już wszystko ukończone, pobiegł do swej garderoby, aby się ustroić w polskie szaty. - Nie dożyć że nawet tworcza małżonka jego brata również nie miała w dopięciu wyższości naszej sztuki muzycznej w obcej krainie, bo biedactwo pomagało nawet i wszystkim kostjumów. I kiedy Fedyczkowski skończył się ubierać i zeszedł na scenę, zastał tam całą komisję dramatycznego towarzystwa na czele z Dr. Tokarzewiczem, lustrujących osobno każdego, a oczy wyrażały zadowolenie wielkie. - I kiedy Fedyczkowski wkazał się ze swego ukrycia to wszyscy ci zebrani panowie jednogłośnie wszczęli: „Szkoda! Śmiertwo! Życie Pospod Fedyczkowski! Podczas apelu nadeszła kuknęła uwertura, wszyscy usiedli, a cisza zalegająca pozwalała rozbrzmiewać się dogodnie słodkim tonom naszego nieśmiertelnego naszego Mirka. - Po skończeniu nastąpiła entuzjastyczne brawa, a tak długo trwało

że nie wiadomo było co począć? Czy
cisi dalej? Czy też powtórzyć uwerturę?-
Lecz kapelmistrz Jeniczek nie chcąc de-
nerwować swych śpiewaków zbytniem
klaskaniem daje znak i kurtyna idzie w
górę. Publiczność formalnie przeraziła głowy
to widowisko było dla niej i dziwne i nowe i
niezwykłe, przyjmując rezygnacją nie-
spodziewaną zwłokę zachwytem. Ach
Boże! Co to było za dzieło dla naszego
poczciwca kochanego Tedyczkowskiego.
Po odśpiewaniu pięknie solowego i od-
leżenia ogromne brawo tak że
każdy numer był długotrwałemi bra-
wami oklaskiwany.- Punktem kulmi-
nacyjnym był taniec na zakończenie
1go aktu (Węgierski mazur), który
był dla Mogielskiej publiczności
niezwykłą nowością który bardzo im
się podobał, pomimo że Mogielscy nie ro-
bią taniczyć tak skocznych tań-
ców.-

I wiele było pracy, puki ich się nauczyło mazura, z którym się wspólnie z reżyserem Jedynakiem, na osobistą jego prośbę, tak dzielnie spisali. - Kiedy się 1.szy akt skończył, publiczność z ogromnem entuzjazmem zaczęła wołać vivio Polskie - a przy każdym wywołaniu kurtyny, wywoływano wszystkich artystów i kapelmistrza Rzewieńka, któremu szczerze słuszne i zasłużone należało się uznanie bo wykonywanie jak wokalnych, tak i instrumentalnych się nie przedstawiało nic do życzenia, a solicie śpiewali i wogóle wszyscy z takim zapałem, - jakby walczyli o palmę pierwszeństwa. - Halkę była P.ni Maja Szczerzykowa i trudno sobie wymarzyć lepszej przedstawicielki; Jontkiem był p. Jan Paszkowicz, posiadający bardzo piękny liryczny tenór a'la nasz Ellsworth a wygląd bardzo dobry, ponieważ był wcale przystojnym mężczyzną jakoteż i dobrym

artystę, co wszystko razem wzięte wpły-
nęło dodatnio na postać Jadwigi
Jamnicy śpiewał i.p. Józef Nolli, tak
że dobrze, tylko postać była trochę za gru-
ba, powinien z początkiem czwartego za-
bawnie się rozbił wbrew nadmiernego
śledzenia z redakcyi „Florentińskiego
Narodu". – Stolnika odtworzył i ad.
śpiewał nasz Fedyczkowski, jak przy-
stało na prawdziwego artystę polskiego, a
wiele osób wyprosiedziało życzenie, – że Hal-
ka byłaby barzo wiele zyskała na
całości, gdyby Fedyczkowski był śpio-
wał Jamnicę. – Ale i tak sukces
zupełny odniosła nasza Halka, bo na-
ród florencki oddał hołd i cześć polskie-
mu narodowi za powierzone zwierzęta w
Parlamencie Wiedeńskim, a młodzież aka-
demicka urządziła nawet demonstracyę, bo
oto na przedstawieniu zaczęła śpiewać
hymn Boże coś Polskę. – Wypadnie mi te
recenzyę mieć wzmiankę o recenzyo-

nej demonstracji studenckiej. - Otóż w przededniu wystawienia Halki zjawiło się kilku akademików do p. Fedyczkowskiego z prośbą, aby tenże był im łaskaw napisać hymn; jeszcze Polska nie zginęła, co miało miejsce w kancelarji Centralnej, w której byli także i inni bracia Słowianie, prócz Słoweńców, ale akademicka młodzież nie była zachwolana ze słów, prosząc go, aby im napisał melodje, na co im Fedyczkowski rzecze; - ależ moi panowie, trzeba śpiewać na melodję hymnu Słowiańskiego, Hej Słowianie i rzeczywiście, bo przecież melodja do naszego hymnu, jest wzięta z hymnu słowiańskiego, i zaintonował, a młodzieńcy przekonali się o prawdziwości wyrzeczonych słów. - Uderzeni wielce że bez tamtą były mogli inaczej zaśpiewać, wyśpiewali sobie polskie słowa. - Lecz teraz trzeba się było naradzić, nad tem, kiedy będzie najodpowiedniej zaintonować takowy

Fedyczkowski odrzekł, że tam musi się zastanowić kiedy będzie najwłaściwszy moment, aby nie przeszkodzić w akcji i dodał że musi się pierwej porozumieć z kapelmistrzem i z ich zarządem. – Z tymczasem mogę jeszcze coś do załatwienia, zgłosił na nieczynności do Krakowa, po cygara, z których się całe Stowarzyszenie zaopatruje, ponieważ właścicielem takowej był niejaki Szczurek, Węgier z urodzenia, będąc członkiem tego bardzo popularnym, a nawet i cenionym przez Stowarzyszenie. – Potem zaś studenci przy kupnie pobrali szkolnych zapytują p. Fedyczkowskiego: Panie Sz. dla czego pan chce urządzić podczas premiery jakąś demonstrację? Przecież pan wie że nasi koledzy chcą uczcić swą pracą coś, a pan chce im zaszkodzić? Fedyczkowski na razie zdębiał nic więcej co im ma odpowiedzieć, lecz zorjentowawszy się, już był w domu i przez

się domyślać gryzetkiego, pomyślawszy sobie;
o jest znów ten zły duch który nie mo-
gąc mi żadnym sposobem nic szkodzić, chce
z tem sposobem nastręczać intrygę, aby ośla-
bić moją dobrą markę u publiczności. -
Wynikło to z tej prostej przyczyny, że podczas
zjazdu akademików, w kancelarji zagadu-
wały się i inne osoby między któremi zagi-
dywał się ów wyż wspomniany zły duch.
Na szczęście zaszła Fedyczkowski im
odrzekł:- Drodzy panowie.- Co ja zagad-
dzę, to sam jeszcze nie wiem, ale przyj-
dzcie panowie do teatru, a zobaczycie
co zagadzę?! Nazajutrz t.j. z dzieci przed-
stawienia, gdzie Fedyczkowski miał bardzo
wiele do szczęścia na próbie z teatru,
z krawcami i jeszcze musiał biegać kil-
kakrotnie do krawcowej na inną ulicę, za-
uważył że go ktoś śledzi i jak cień wszę-
dzie krok w krok za nim chodzi, a pod-
czas przedstawienia również go nie opu-
szcza; tak że go to zaczęło już denerw-

wyrać, zaczął to podejrzane indywiduum
prowadzić po różnych labiryntach, wyrzekając
sobie śmieszne sprawy, a w duchu myśląc
sobie, chyba ja cię narencie z nurzę, ex ty
i tak stary, bo ex pan widząc że nie ma
tu co robić w porozumieniu gdzieś emigr,
widząc że Fedyczkowski nic nie robi takiego
co by się sprzeciwiało jakiemuś zakłóceniu porządku. – Pomiędzy 3cim a 4tym ak-
tem wpadnie, inquiret do Fedycz. Wr że Te-
kawecier po informacje, w jaki sposób i na
jaki znak mają akademicy zainkowować inquietowany hymn. – Fedyczkowski
odpowiedział mu o pogodzie dzisiejszego dnia,
że był i jest ideowy, na co tenże mu od-
powiedział że się o wszystkiem, ale nie o
pan sobie z tego nic, będzie i musi być wy-
stawa w porządku. – No i koniec końców
zostało ułożone, że najstosowniejszy chwilę
będzie jak Halka, powtórzy wyjście na bocie,
po ostatnim chórze, wtedy Fedyczkowski
pierwszy wystrzeli, a Akademicy zaśpiewa

co się i tak stało. - Hukneło jednogłośnie okoto stu akademików aż cały teatr zadrżał! Publiczność Florentyńska powstała a zaraz i reszta innej narodowości stoi aż do skończenia i słuchają z powagą, tej tak wspaniałej manifestacji dla polskiego narodu, zakończonej słowami Żywio Polsko! Żywio Gadeni! Żywio Abrahamowicz i t.p. - Po zakończeniu rozpoczęliśmy, spotkaliśmy; - przybyli pp. Wł Tchorzewicz z bratem, zaprasza[illegible] p. Fedyczkowskiego wraz z małżonką na uroczysty bankiet do Narodowego domu, gdzie się wszyscy członkowie Bratn. Bratstwa z p. Fedyczkowskimi bawili i cieszyli jak z małemi dziećmi, nie rozchodzą spochmurzał, a p. Fedyczkowski odczytywał i tłomaczył nadesłane telegramy z Polski. - Mimowoli mnie nakazała godzina jedna rozpoczęcia, a mianowicie: W wielkiej połowie teatry nasze czynnością i kulejąc z skutek nadzwyczajnej gorączki administracyjnej

a to z skutek tego, że taki pan tho-
jęcy na uczcie takiej godności nie
dalej nie siedzi, prócz końca tego sto-
ła, nie znajdą ani partoici, ani pierw-
ści osób znajdujących się pod jego zwierch-
nością władzą. - Wskutek tego jest nie rzecz
podziwiania wynagrodzenia, nie raz nawet
krzywo krzywdzący dla niektórych, któ-
rzy nie umieją, lub ze względu na swój ze-
wnętrzny ustrój nie mogą pełnić podobnie
tej zasad, traktując go nawet że tak po-
cześć z pogardą tych się fizycznych, aby
tylko mieć imiona tego przedziecie; - ja
uczciwie i krzywo pracuję na swój chleb
powszedni, - Ale Boże! Cóż to takie-
go pana obchodzi? - On musi myśleć o
swoim brzuszku i swych wygodach, prze-
cze by miał sobie głosę trapić, myśląc o
biednych ubogich, a takich wiele
jest i to najwięcej z teatru. - Niby misi
przysłowie: Siedzi z końcem z kijem, - boc z tym
wypadku trudno się z tym przysłowiem pogodzić -

Mamy stworzenia które się mają za pół Bogów, i rzadzą nim się że na nim polega całe ciężar że ten chinyka to nic, to jakaś hetka pentelka, bez której można było by się obyć, - Lecz każdy rozsądny człowiek będzie innego zdania, przynajmniej ja tak myślę. Nie mamy takiego pana Intendenta, krakowskiego każdego chinyki niżej zera, czyż on ma racje? O nie! On krótko widzeń jest, bo chór jest to ten cementowy fundament opery i operetki, pracujący ciężko, bardzo ciężko, dla którego prosimo być więcej uznania i nie raz ten upośledzony chinyka nie jednego by może zakasował, bo chinyka dobry musi zarazem być i dobrym aktorem, a nawet czasami, co się nawet bardzo często zdarza i baletnikiem, bo dyrekcja robiąc oszczędności, nie trzyma baletu, a tylko wykorzystuje się tym środkiem roboczym, a spytajcie się co za to płaci! No dosprawdy że piorony kopsy, zapytany ot tak tłomok by, nie chciał się wytłumaczyć na

pomieszkanie. – W Zamościu miało miejsce i w Lublinie. – Przynależni przed premjerą że tenorzy otrzymują po 125. honoracji, – gdy tymczasem administracja zrezygnowała się tylko na 50 ℔. – Ma się rozumieć że wszyscy przyszli do Fedyczkowskiego, aby ten się udał do Dra Fekarzewicza i Dyr. Prosenca, i pomimo silnego nacierania nic nie pomógł. Administracja była nieubłagana w tym postanowieniu. – Fedyczkowski był w wielkim kłopocie, ponieważ mu zależało aby przez ten zawiść nie doznała uszczerbku opera. – Więc zaproponował im że ofiarom które brały udział w Zawiści, że wynikłe koszta dopłacać będzie, prosząc ich aby w następnych przedstawieniach Zawiści z tym samym zapałem co na premjerze, ale ambitni koledzy podziękowali Fedyczkowskiemu za jego dobre chęci, nie przyjęli jego ofiary, przynależąc jednie dla niego w nadal wywiązywać się sumiennie z powierzonego im zadania. –

Inteligencja na drugim przedstawieniu, tak
czyli tak samo jak na pierwszym. - Trzecie
przedstawienie przypadło na d. 11/I - 98r. i Dram.
Drużtwo wznawiało Halkę na benefis p. Fe-
dyczkowskiego, a chór i tancerzy z tem przed-
stawieniem jawnie podkreślili swą życzliwą sym-
patyę ku niemu, bo tańczyli i śpiewali le-
piej nawet, jak na obu dniach pierwszych
przedstawieniach. - pp. Komitetowi Dramaty-
cznego Drużtwa, a głównie P. Tokarzewicz
i Wyr. Pisc, sami ofiarowali p. Fedycz. za
jego trudy i pracę ob wspomniany benefis,
a szczodrobliwa pani Franciszka Jańczu-
rowa, Sz. małżonka P. Jana Jańczura
Prezesa Dram. Drużtwa i prezesa prawie
wszystkich tow. Słoweńskich, jako też wła-
ściciela drukarni i Organu p.t. „Słowe-
ński Naród", - a także prezesy partyi naro-
dowej. - Tożż żona tego filaru społecznego
wrobiła listę na który osobiście zebrała
250 zł. wręczywszy takową własnoręcznie po pier-
wszym akcie, prosząc o przyjęcie skromnego

daru, alecz to nie był wcale skromny dar. To był królewski podany przez ogólne uwielbiania istotę, zwaną Królową Słowiańskiego ludu, a portal jej jest tak wspaniały i piękny, że dla p. F. było to właśnie najwyższą nagrodą, jaką tylko sobie mógł kiedy kolwiek wymarzyć. - Po odśpiewaniu preludyum wręczono Fedyan. wspaniały wieniec z laurowych liści od Wydziału, a nadto zaszczycił J. E. pan Baron Hein, prezydent Krainy naszego bohatera, swoim kopertą z 25 fl. swego sekretarza i tem uszczęśliwił że tem ów pan baron to był hakata z krwi i kości i że to wszystko tu dzieło stym oto czasie gdzie było hasło: „Der Kampf gegen die Slaven." Nie zapomnieli także i ozdobnym wieńcu i polacy z ojczyzny, którzy zrozumieli i ocenili zasługi bezpośrednika, zasilając telegramy z życzeniami i tak: Grom uczonych mężów polskich na czele. - prof. F. Krecka,

2) Szkoła Akademicka 3) Prof. Grabowski z Częstochowy, z tym ostatnim zapoznał się w Bernie, a było to przypadkowe się zapoznanie: - Bo oto spotkał go będąc na spacerze ze swoim starym znajomym p. Krecka który wówczas uczęszczał na uniwersytet w Bazie, a kiedy go przedstawił, ten otwarcie zapytuje go: Panie! Czy to nie pan byłeś w Lubeniu? Bo ja sam słyszałem wiele o naszych pańskim nos- nos, - śmieje się, śmieje się, a mnie się pan jakoś tobie ich bardzo podobać. Cała śmieszna historia byłego pana misyą. - Jestem bardzo szczęśliwy, poznając tego tego naszego starszyca i rozmawiając dalej dowiedział się Fedyczkowski że Prof. Grabowski jest badaczem słowiańskich Słowiańskich, a telegram który przysłał bywał również po Słowiańsku. - Od tego czasu nie widział się już wcale z panem Grabowskim, a ten dowiedziawszy się o tym z gazet, przysięgał złożyć swoje

czenia tychże redakcyi. Istotnie on będąc w Warszawie starał się, aby artyści teatrów Warszawskich wysłali telegram do Lublany, ale z tego względu, że ten wyjazd był z tem... - Nie mogę za nic ukarać wszystkie redakcye pism warszawskich, a te wysłały telegramy z dniem premiery Halki w Lublanie. - Jan Wł. Wrzeck wyprasił także wielką przysługę napisaniem ciepłego artykułu z tłóm prawem, dając dobrą radę dyr. teatru hr. Skarbka za tym, że nie chciała wypożyczyć polskich kostjumów, tłómacząc się, że wkrótce będą sami grali, gdy tymczasem pies tam gnata nie ugryzł i dragienia nie przerobił. - Również p. Fedyczkowski wyraża swoję wdzięczność panu Henrykowi Jareckiemu, gdyż dyr. opery polskiej we Lwowie, za stanowcze wystąpienie biografji i.p. St. Moniuszki, która zażądała redaktory ówczesnej, do przedrukowania artykułu przed wydaniem Halki. —

Otwarte przedstawienie Halki było dane
dnia 25/I - 98r. Chóry i Towarzystwo znakomicie
się wywiązali ze swego zadania, tak że za-
pisiadali wielkie powodzenie Halce. —
Było to wprawdzie ostatnie przedstawienie,
bo ten zły duch wobec kasy, - kradnące
wszystkie nuty orkiestrowe, na obój, klar-
net i flet co się stało na dwa dni przed wy-
stawieniem naszej opery, co miało miejsce przed
14/3 - 98r., a jak ogólnie wiadomo wse instrumenty
jakoż szczęśliwie były upozycjonowane przez naszego
niezmierzonego Moniuszki. - Więc nic innego
nie wypadało uczynić, jak tylko wezwać dalszą
część przedstawienia Halki. - Teatryczki jak zwykle
zjawiał się około godz. 9 przed teatrem mając, lub
nie chcąc ćwiczenia i około godz. 10½ biegnie
ku teatrowi rozstargniony kapelmistrz Zeminek
i mówi do p. T., że przedstawienia Halki jutro nie
będzie, ponieważ zginęły głosy orkiestrowe t.j. Obój
Klarnet i Flet, a bez tych nie można dać opery
w żadnem wypadku. — Usłużny p. Teatryczki
zaraz jak prawdziwy rycerz, nie czekając co

boczą, prasię odchodzą do rumu. Narcesie
po dwóchnym czasie, kiedy przyszedł do równo-
wagi, podaje laskę myśl kapelmistrzowi —
Wiek pan pisał groby okrutnie, i ja a-
pan każdą nutkę na pamięć zięcy
by pan nie raczył takaście rzecz na 2 godzi-
ny, a ja jestem tego zdania że by pan
to zrobił, a przynajmniej groźne miejsca
robiąc sypiłoś, bo jak pan tam widzi, gdy
był telegrafował do Lwowa co te groby i
jeżeliby je nazad sprzedano, dir express, to
i tak na ten czas nie przyjdą do Lublana.
I jeżeli ś. Dyr. nie obrazi, to ja ofiaruję
na ten cel 2 zł. — nie zdobędę się to jak to
pan uczyni, tylko aby przedstawienie Halki
mogło się odbyć. — Na co mu kapelmistrz Jen-
sch odparł, że żaden sposób, iż za żadną
cenę tego zrobić nie może, a Fedyczkowskim
na to, — no ma się rozumieć, skoro się dado-
go tym, którym zależy na przyszłe Halki, to
ma się rozumieć że się nie da nic zrobić, ...
Ale ja daję, panu słowo honoru — że

gdybyś pan tylko zechciał, to by pan to
zrobił, znam ja pana za dobrze. Jedna
rzecz mnie tylko zastanawia; – co pan
macie z tem, aby potrzeby ojczyzny ustały, aże
że ja jej bronię narażając się prawie, to chyba mi
za złe tego szlizie nie mieszczą, bo każdy
by inaczej nie postąpił. – Stan dyspensuje
z oka mgnieniu ulegania? I godziny, a Jedyn
kowski szlizie że nie nie stawia opuścić kapel
nicha ze stopami: Bóg zapłać. –
powracamy do domu z takim stanie, nie mógł
sobie znaleźć miejsca, chodząc jak obłąka-
ny z rozpaczy. – W tem który puka, – patrzy
człowiek jakiś rosły jegomość i pomarańcza po
polsku: Jakże się masz, kochany Jedynie!
Jak ty dobrze wyglądasz! Jedynkowski patrzy,
nie odpoznaje, bo na razie nie mógł sobie
przypomnieć go, co chciał gość, przedstawia mu
się, jestem Władysław Mickajcla i wtedy to
dopiero poznał się nasz Jedynie, pomarańcz z przy-
byciem swego dawnego przyjaciela. –

Ja opowiedziałem mu cel tej podróży, dodał: Czytałem w Prasie że dajecie jutro Halkę i w tem w pół zdania spojrzał, spoglądając dziwnemi oczyma na Fedyczkowskiego, który zrozumiał że z rozłączenia nic zacnego powstać nie może.

Kochany Feliniu! Co tobie czy chorobliwi jakieś niekorzystne!.... I kiedy Fedyczkowski opowiedział mu o moich myśliwskich zamiarach, to wcale to nie dziwiło jego przyjaciela, że go znalazł z takim rozdrażnionym humorem. — W tem małżonka przyniosła ich do stołu i tak rozmawiając że tym rodakiem jakoś się nam Feliś trochę odbrzydł. — Nazajutrz ujrzę Halki ulegli zmianie, co wywołało w publiczności wielkie niezadowolenie, powiedzą nie chcę oto myślistwo z obawiey i teatr był rozpredany. — Inteligencja była w rozpaczy! Chcąc ratować kasę, zatelegrafowałem na gościnny występ niejakiego Wrzesińskiego Stoszewica (Lubartowskiego adwokata) z Łęczycy. — Była to robota Gieh, co się postarał o upadek Halki, chcąc w ten sposób

sprawę załatwiono, lecz niestety nic a nic im to nie pomogło. – Wspomniany p. Gorzkiewicz przyjechał, dali mu rewizję bylo „Gazetę", a publicznie zgromiwszy odebrała pieniądze z kasy. – Jeszcze raz z Gorzkiewiczem grany był przy pustym teatrze, tak że nawet nie starczyło na zapłacenie miesięcznego – Zbliżał się koniec sezonu a Halka już nie wyszła z afisza kinkietów w Lublinie. – Na dorocznem walnem Zgromadzeniu Dram. Towarzystwa Dr. Tekawiecki w swej przemowie, podniósł operę polską Halkę do najlepszych, która odniosła największy sukces, nie tylko materjalny, ale i moralny, wyrażając uznanie p. Fedyczkowskiemu za jego staranie i zabiegi w tym względzie uczynione, nadmieniając że orkiestra tak zacnych zalet nadto mizerna znaleźć, którzyby już nie jako polak, ale jako artysta śpiewak z taką pedanterją traktował traktował mój zarówno, szkodzące na każdym

Krokiem i ze wszystkiem ogólny pokłon
i tu dodać jeszcze o dziecinnym spisaniu
się jego z wystawieniu Halki, bo za nic
całe 150 zł. wystawił ją z tak wspania-
łych szkatuł, że gdyby nie był sto-
jennicrony z tego wszystkiego, to chyba
nie dał bym temu wiary, — i kończąc
swoje przemówienie kładę nacisk, aby Wam.
Drużbo starało się p. Fedyczkowskiego
utrzymać i nadal, a z racji, co nie
daj Boże śmierci p. Nollego, lub ja-
kiejś zmiany, — posiadało dział barytо-
nowy i recytacje, ©zem z tobą nie Dr. Fo-
kszerica wynajdził szkatułkę wynajdził
naszemu bohaterowi jaknajsztuczną kryw-
dę, bo zaczęto go się obawiać, a wie-
dzieć nim i dołki kopać, a kilku
panów z komitetu, osobistych przyjaciół
p. Nollego poczęli na Fedyczkowskiego krzy-
wem okiem poglądać. — Pan Fedycz-
kowski nie zrażając się tym wcale
pracował i nadal tenorował. —

W roku 1898-99 wystawiono Gran. Drużkę wielką operę 3-ą Verdiego (Aidę), i tu znów pan Fedio pokazał wielką zaletę zajmując się Kolejowcami i pomagając w reżyserji, — tak że nawet zam. i.p. Nolli pytał się p. Fedyczkowskiego czy życzy sobie aby go umieszczono na afiszach; że pod jego kierunkiem były wykonane kostjumy i że bardzo się zasłużył pomagając w tem sporcie nie tylko i.p. Nollemu, ale także Słowiańskiej sztuce, lecz p. Fedyczkowski podziękował i.p. Nollemu dodając że mu na reklamie wcale nie zależy. — Przy rozpoczęciu sezonu operowego w roku 1898 Dyr. Jekaterich naznaczył 3 razy Halkę za raz powiedz nie wiadomo w jakim celu to czynią czy z dobrej, lub złej woli. — Pierwsze przedstawienie przypadło na dzień 15/II-98 r., a cały spektakl nieb pod psem, tak jakby na umyślnie; - mazur zostało dekoracyjny kiepsko, artyści się szypali, no jednem słowem klapa na całej przestrzeni, a zdaje się że to chyba

chciało się pod wpływem czarodziejskiej
pałeczki tego prawdziwego mroga który od
początku bruździł przeciw wystawieniu
Halki i kiedy pierwsze przedstawienie
wypadło tak skandalicznie, to ma się ro-
zumieć że nie można było już wcześ i na-
czyć o dobrym spektaklu drugim, ponieważ
publiczność już była zrażoną i na dru-
gim przedstawieniu zebrało się publiczności
mała garstka, ażeż ma się rozumieć po-
chowano Halkę na zawsze i zapomnienie.
Feclyckowski z bólem w sercu przypatry-
wał się temu wszystkiemu, bez cóż miał
robić; - głowę mam nie przebitą, pomysłów
tobie nie brak, a niech się tam nacieszą,
niech im Pan Bóg nie policzy tego. - W tym
sezonie wystawiono Lohengrina, w którym to
operze Feclyckowski śpiewał całego partyi
króla Henryka z wielkim powodzeniem. - Re-
pertuar Feclyckowskiego przypadł dnia 4/3-99r., a
kasowy wypadł wspaniale i zmiało można rzec
że zakasował wszystkie inne spektakle. - Feclyckowski

wybrał sobie Fanska, który bardzo dobrze
śpiewał już poprzednio partyę basową Mefista.
nie liczyć wcale na dobry benefis, aż tu nad-
spodziewanie cały teatr został wyprzedany, a
Fedyerkowiczowi z działu przypadła dość
pokaźna sumka. — Koniec sezonu dobiegał
końca, a na walnem zgromadzeniu teatralnem
pewien pan bardzo wpływowy z komitetu Dra-
matycznego, który był poprzednio wielkim przy-
jacielem i wielbicielem p. Fedyerkowicza
go, a obecnie został jakoś zniechęco-
ny przez tego złego ducha i przykład
do obozu wrogiego, co już sporadycznie Fe-
dyerkowicz z końcem roku, że on jest
przeciw niemu i sztuce polskiej, zapisał
się do głosu i palnął tęgą conrra mowę
przeciw P. Fekajowiczowi i cały szereg
wyrodami wszystko to, co przed rokiem
P. Fekajowicz podniósł do należnej
wysokości. — Ma się rozumieć że P. Fe-
kajowicz czując się bardzo obrażonym
wystąpił z komitetu, wstępując zarazem

z czynionego stanowiska ~~jako~~ ~~urzędnika~~ ka kierownika artystycznego (intendenta), za nim wystąpiło jednocześnie kilku innych panów z komitetu wielkich jego przyjaciół. Jak że teraz mogli się oni jak z raju cudna parkja, czynigo wszystko kosztu tego uspokojenia i drej nie mają jako tego woźnego dozorcy tego pustkowia którego udało się zrobić z Teatru jako i jemu podobnych. – Podczas tych przeczytanych uroczystości rolnego zgromadzenia, był dr Lego stopnia rozgoryczony, że przekonawszy z Lublany wyjechać, przekonawszy sobie kwitnąć nakaz do tej rodzinnej kolebki, bo widział, że na obczyźnie gdyby sobie nawet miał ręce zapracować, to i tak będzie zawsze uważany za obcego przybysza, lecz aby tutaj nie miał nic do czynienia udał się najpierw do Wiednia zamierzając zaciągnąć się na niemiecką scenę, do której mu potrzeba było jeszcze oddanie mojej nakreślonych 25 ~~opier~~ operet z niemieckim języka *

lecz niedaleko Znaim 4 dni przed bitwą tą
czasie była największa walka między niem-
cami i słowianami w Austryi, gdzie
hasło „Der Kampf gegen den Slaven"
odgrywał wielką r. — Dyrektorowie
klubu jest polskiem i klubowem gdy
i warunki zewnętrzne przetrwały się, nie mógł
wkrótce Legat angażować, bądź zmuszony
jechać do Berlina, po pierwsze na karnawałowe
partje, a pierwszy agent Fekter-Levi
chciał aby Fedyczkowski przestał w Wied-
niu przez rok czasu, studjując operę nie-
miecką i że nim potem dla specjalnej an-
gażum na pierwszej scenie, ale Fe-
dyczkowski bojąc się aby nie stracił tego
co tobie mozolną pracą zdobył, nie dał
się namówić, kiedyjąc żagiel wtedy statku
na Lwów. — I tak przybył do porto-
wego gniazda w roku 1899 pod jesień, gdzie
mu spotkał go najbliższy zawód bo oto na
wiosnę sezon nie rozpoczęto nie zadowol-
niając, tak że bieda zaczął na brak

Wracać był już niejako, więc uzbroiwszy się
w cierpliwość postanowił czekać na otworzenie
nowego teatru. – Gdy otrzymał teatr
p. Tadeusz Pawlikowski, kiedy Fedyczkowski za dostatecznem przygotowaniem zgromadził
ludzi artystów pp. Stanisława Wyrwickiego, Jana Nepomucena i Władysława Pawłowskiego zeszła pracy
do składu opery która miała
być otworzeniem nowego teatru na
wielką skalę prowadzony, ale do tej
opery tyle się tych obiecujących zdarzeń, że poczciwy p. Fr. Pawlikowski tam
nie wiedział co począć bo skład opery
już i tak był przyjemnie złożony, a nie chciał
aby ktokolwiek żywił do niego urazę,
zabezpieczał Fedyczkowskiemu Koryfeuszowi
i wielkiemu mafiozie partyi civil. – Fedyczkowski
będąc już zrażony tymi doznanemi zawodami
i rozczarowaniami przyjął tę miejsce na którem
prawnie jak przedtem z tą samą energią i ży-
wością, nie wielkie i nie mające wpływu na ogół

Sycm życia [illegible],
myślę sobie nie raz w duszy, że lepszy
w tym gnieździe kęs chleba ciemnego,
niż na obczyźnie [illegible].

* pod kierunkiem znakomitego śpiewaka sceny niemieckiej Zygmunta Anspitzera w Bernie (Morawa).